

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 30 Ἀπριλίου 1906

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 125 — 22

H. G. WELLS

ΤΟ ΑΣΤΡΟΝ

«Τὸ καλλίτερό μου διήγημα»

[Ἴδου διατὶ ὁ Wells, ὁ μεγαλύτερος τῶν συγχρόνων Ἀγγλων διηγηματογράφων θεωρεῖ τὸ καινότερό διήγημά του ὡς τὸ καλλίτερον ἐκ τῶν ὄσων ἔγραψεν.]

«Ἐύρισκω πολὺ δύσκολον τὸ νὰ κερῖω ποῖον ἐκ τῶν γραφέντων ἐπ' ἐμοῦ διηγημάτων εἶνε τὸ καλλίτερον. Τὰ διηγήματα διαφέρουν κατὰ τὴν μορφήν μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔργων διὰ τὸν ἑνα σκοπὸν, ἄλλο δι' ἄλλον. Καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ συζητή τις περὶ προτιμίας προκειμένου περὶ ἔργων τέχνης. Ἡ θὰ εἶνε καλὸν ἔργον τι ἢ δὲν θὰ εἶνε καλὸν καὶ κάθε καλὸν εἶνε τοιοῦτον εἰς τὸ εἶδος του καὶ τὸν κατάλληλον χρόνον. Τὸ «Ἀστρον» ὅμως τὸ εὐρισκω πλέον παντὸς ἄλλου διηγήματος ἐνδιαφέρον διὰ περισσότερους ἀναγνώστους καὶ διὰ τοῦτο τὸ θεωρῶ καλλίτερον ἐξ ὅσων τῶν διηγημάτων μου.»

Ἦτο ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ νέου ἔτους ὁπότε ἀνηγγέλη, ταύτοχρόνως σχεδὸν ἐκ τῶν ἀστεροσκοπείων, ὅτι ἡ κίνησις τοῦ πλανήτου Ποσειδῶνος τοῦ πλέον μεμακρυσμένου ἐκ τῶν περὶ τὸν ἥλιον σφαιροειδῶν πλανητῶν, κατέστη πολὺ ἀκανόνιστος. Εἰς ἀστρονόμους εἶχεν ἴδη προκαλέσθαι τὴν προσοχὴν ἐκφράσας τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἡ ταχύτης του ὑπέστη ἐπιβράδυνσιν τινα ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου. Αἱ τοιαῦται εἰδήσεις πολὺ ἀπειρὸν βεβαίως ἀπὸ τοῦ νὰ προκαλέσουν τὸ ἐνδιαφέρον εἰς ἕνα κόσμον τοῦ ὁποῖου τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν κατοίκων ἤγγονε ἐντελῶς τὴν ὑπαρξίν του πλανήτου Ποσειδῶνος καὶ ἔβλεπον τὸν κύκλου τῶν ἀστρονομῶν δὲν ἐπροκάλυψε συγχίνηςν τινα ἢ πρόσφατος ἀνακάλυψις φωτεινοῦ τινος σημείου ἀδιαιτάτου καὶ μεμακρυσμένου πλησίον τοῦ ἐν διατάραξαι εὐρισκόμενου πλανήτου.

Ἐν τούτοις ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος εὕρισκε τὴν εἰδήσιν πολὺ σπουδαίαν καὶ προτοῦ ἀκόμη γνωστῆ ὅτι τὸ νέον τοῦτο σῶμα ἦν ἔκτατος εἰς μέγιστον καὶ φῶς ὀσμῆτικῶς, ὅτι ἡ κίνησις του ἦτο διάφορος ἐντελῶς τῆς τῶν πλανητῶν καὶ ὅτι ἡ ἐκτροπὴ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῶν δορυφῶρων του ἐγένετο κατὰ τρόπον ὅμοιος πρωτοφανῆ.

Ὀλίγοι χωρὶς γνώσιν τινα ἐπιστημονικὴν δύναμιν νὰ λαβῶν ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς φοβερᾶς ἀπομονώσεως ἐν τῷ ἀπείρῳ τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος. Ὁ ἥλιος μαζί με τὰ στίγματα, τοὺς πλανητοειδεῖς καὶ τοὺς ἀθερίους κομήτας, πλέει ἐν τῷ ἀπείρῳ κενῷ πρὸ τοῦ ὁποῖου ἰλιγγία πᾶσα φαντασία. Πέραν τῆς τροχίης τοῦ Ποσειδῶνος ὑπάρχει χάρος, τὸσον, ὅσον ἡ ἀνθρωπίνη φαντασία ἀδυνατεῖ νὰ παραστήσῃ χωρὶς θεομότητα, ἢ φῶς ἢ ἦλον, χάος κενὸν εἰκοσι ἑκατομμύρια φῶρας ἐν ἑκατομμύριον μίλια. Αὐτὸ εἶναι κατ' ἐλάχιστον ὅσον τὸ διάστημα τὸ χωρίζον τὸ ἡλιακὸν μας σύστημα ἀπὸ τὸν πλησιέστερον ἀστέρη. Καὶ ἐκτός ὀλίγων κομητῶν, περισσότερον ἄλλων καὶ τῆς λεπτοτέρας φλογός, οὐδέποτε ἐγνωστῆ τῆ ἀνθρωπότητι ὅτι διέτρεχε ὄλιχόν τι σῶμα διὰ τῆς ἀδύσπου ταύτης· μέγιστος ὅπου κατὰ τὸν 20ὸν αἰῶνα ἀνεφάνη ὁ παράδοξος οὗτος ἀστὴρ. Ἦτο ὀγκύδης ὄλιχη μάζα, βαρεῖα ἐξομῆσασα, χωρὶς καμμίαν προειδοποίησιν ἐκ τοῦ ἐρεβώδους χάους

τοῦ οὐρανοῦ ἐντὸς τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ ἡλίου. Τὴν δευτέραν ἡμέραν ἦτο καθαρὰ ὁρατὸν διὰ κοίτου ὀπτικού ὄργανου, ὡς κηλὶς μόλις διακρινομένης διαμέτρου εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ λέοντος, παρὰ τὸν Ρηγούλον. Μετ' ὀλίγον δὲ ἠδύνατό τις νὰ τὸ διακρίνῃ μετ' ὀπίσθας θεάτρου.

Τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους οἱ ἀναγνώσται τῶν ἑφημερίδων τῶν δύο ἡμισφαιρίων ἐγιναν ἐνήμεροι διὰ πρώτην φοράν τοῦ μεγάλου ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον παρουσίαζε τὸ φαινόμενον αὐτὸ εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Μία ἑφημερίς τοῦ Λονδίνου ἐπέγραψε τὴν εἰδήσιν «Πλανητικὴ συγκρούσις» καὶ ἐπροκάλυψε

Ἦτο λαμπρότερος παντὸς ἄλλου ἀστέρος εἰς τὸν οὐρανὸν μας· λαμπρότερος καὶ ἀπὸ τὸν Ἑσπερον ἐν τῇ μεγίστῃ αὐτοῦ λαμπρότητι. Ἐλαμπε μέγας καὶ λευκῶν ὄχι μετ' ἄλλου φῶς, ἀλλὰ μετ' ἄλλου ὡς δίσκος φωτεινότητος εἰς μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐπιστήμη ἐσιώπη εἰσέτι περὶ τοῦ φαινομένου γίλια-δύο φῶμα ἐκκλυσθήσαν μεταξύ τοῦ φοβισμένου καὶ ἐντρόμου πλήθους περὶ ἀπειλούμενων πολέμων καὶ ἐπιδημιῶν, τὰς ὑποφῶς προμηνύει τὸ παραδόξον αὐτὸ φαινόμενον τῶν οὐρανῶν. Οἱ ἄξεστοι Μπόερς, οἱ κονισαλέοι Ὀππεντό- τοι, οἱ Μαῦροι τῆς Χρυσῆς Ἀκτῆς, οἱ Γάλλοι, οἱ

ἄστρον, ἐν εἶδε: μικρὰς σελήνης, ἀνυφούμενον εἰς τὸ ζενίθ καὶ κατερχόμενον μεγαλοπρεπῶς πρὸς τὴν δύσιν.

Καὶ ὅταν ἡ ἐπαύριον ἀνέτειλεν εἰς τὴν Βυρώ- πην, παντοῦ πλήθος κόσμου, εἰς τὰς πλατείας, εἰς τοὺς ἐξώστας, εἰς τὸν ἀνδρᾶ, παντοῦ πλήθος θεατῶν προσβλεπόντων πρὸς τὴν ἀνατολὴν διὰ νὰ ἴδουν τὸ μέγα νέον ἄστρον. Ἀνέτειλε μετ' ἑκατάχρως λαμπρῶν αὐτῶν, ὡς ἀνταύγειαν λευκῆς ὀσμῆς καὶ ἐκείνοι οἵτινες εἶχον ἴδη αὐτὸ κατὰ τὴν προτεταίαν ἀνέκρᾶσαν. «Εἶναι μεγαλύτερον, εἶναι λαμπρότερον.» Καὶ πράγματι ἡ σελήνη κατὰ τὸ ἐν τέταστον αὐτῆς εἰς τὸ Διουτικὸν τοῦ ὁρίζοντος εὐσεκουμένη, ἦτο ἐν παραβολῇ πολὺ μικροτέρα καὶ ὀλιγωτέρου φωτεινῆ τοῦ παραδόξου νέου ἀστέρος.

«Εἶναι φωτεινότερον», ἔλεγεν ὁ κόσμος. Ἀλλ' εἰς τὰ ἀστεροσκοπεῖα οἱ παρατηρηταὶ ἐξετάζοντες τὸ μέγεθος καὶ τὰς κινήσεις τοῦ ἀστέρος ἀνέκρᾶσαν: «Εἶναι πλησιέστερον.»

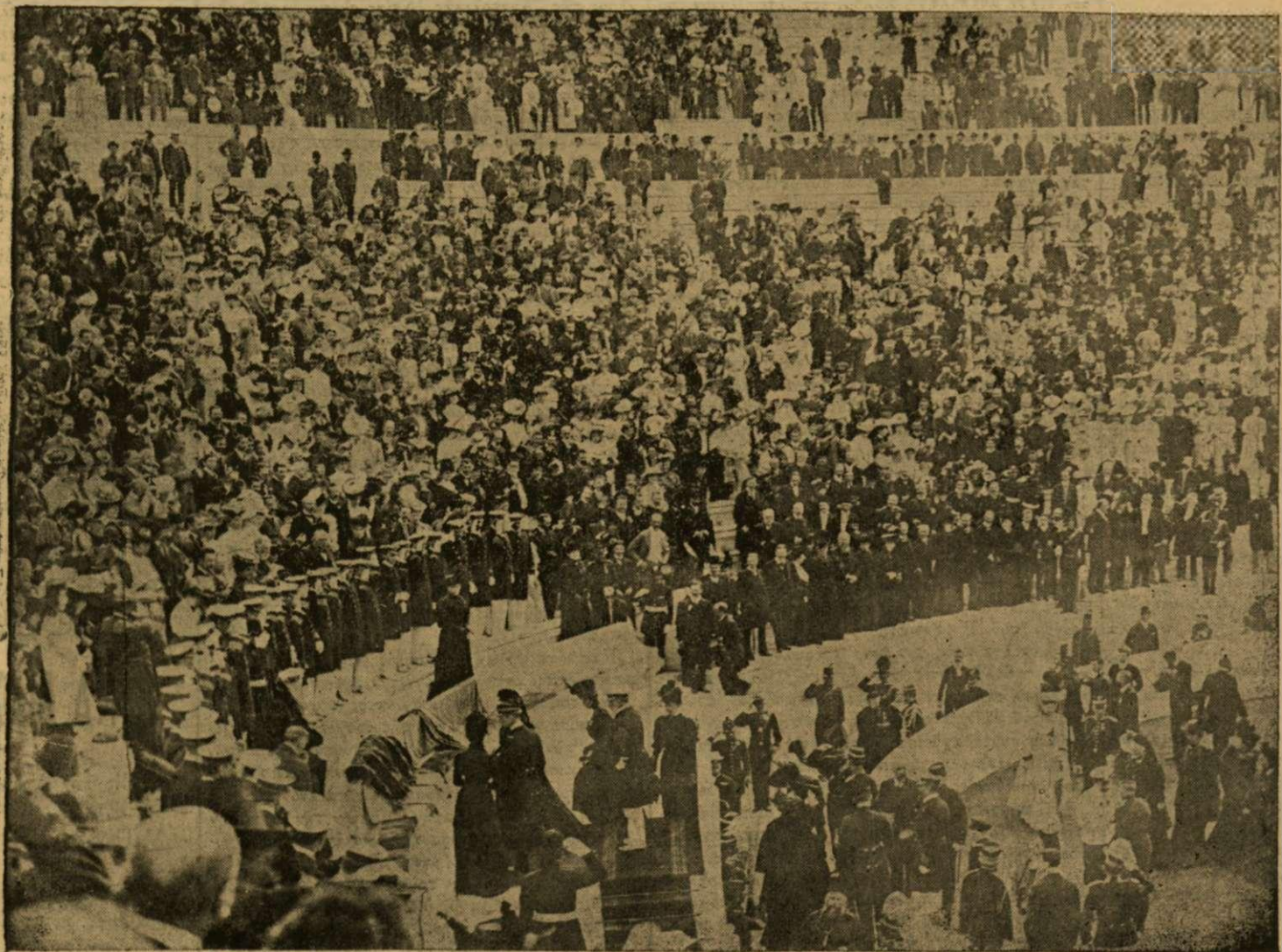
Καὶ ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης αἱ φωναὶ ἐπανελαμβάνοντο: «Εἶναι πλησιέστερον.» Καὶ αἱ λέξεις αὐταὶ διεβιβάζοντο πανταχοῦ διὰ τοῦ τηλεγράφου καὶ τοῦ τηλεφώνου, καὶ γιλιάδες δακτύλων αὐτοστιγμῆ ἐτίθεντο εἰς ἐνεργεῖαν διὰ νὰ συνθέσουν καὶ νὰ τυπώσουν τὰς λέξεις ταύτας. «Εἶναι πλησιέστερον.» Ἀνθρωποιγράφοι εἰς γραφεῖα, κατελήθησαν ὑπὸ παραδόξου συναίσθηματος καταπλήξεως καὶ ἐρῶσαν τὰς γραφίδας τῶν κάτω ἄνθρωποι συνομιλοῦντες εἰς τὰς ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου πλατείας περὶ διαφόρων ζητημάτων ἐσταμάτησαν ἀφινδύως πρὸ τῶν λέξεων «εἶναι πλησιέστερον.» Καὶ αἱ λέξεις ἐπανελαμβάνοντο στερεοτύπως ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, οἱ διαβάται ἀνεκόπτοντο ἀπὸ τὸν δρόμον διὰ νὰ ἀκούσουν τὰς δύο ταύτας λέξεις «εἶναι πλησιέστερον.» Εἰς τὰ χορευτικὰ κέντρα ἡ εἰδήσις ἐκυκλοφόρει μεταξὺ τοῦ στροβιλιζομένου πλήθους καὶ ὠραῖαι κυφαὶ μετ' ἑπιστημονικῶν ἐνδιαφερόντων ἐπανελάμβανον: «Πλησιέστερον! Ἀλήθεια! Τὴν παράθεσον!»

Μόνον οἱ νυκτερινοὶ ἀλῆται περιφερόμενοι τὴν γειμερινὴν ἐκείνην νύκτα ἀνά τὰς ὁδοὺς ἐψιθίζον τὰς λέξεις ταύτας πρὸς παρηγορίαν τῶν, θλέποντας πρὸς τὸν οὐρανόν. «Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐρῆτὶ πλησιέστερον αὐτὸ τὸ ἄστρο, γιατί ἡ νύκτα εἶναι πολὺ κρουερὴ σὰν κατὰρα Θεοῦ. Θὰ ἔκανε λίγη ζέστη ἂν αὐτὸ ἦταν κοντύτερον.»

«Τί ἀξίζει γιὰ μένα τὸ νέον ἄστρο;» ἔλεγεν ἡ κλαίουσα καὶ ὀδυρομένη γυνή, συμρομένη ὅπισθεν φιλότατου νεκροῦ.

Ὁ μαθητὴς, ἐξυπνωτὴ πρῶτὸ διὰ τὴν μελέτην χάριν τῶν ἐξετάσεων ἀπηγορεύειτο καὶ αὐτὸς μετ' ἑκατὸν λευκὸν ἄστρον τὸ κατερχόμενον μεγαλοπρεπῶς πρὸς τὴν δύσιν μέσῳ τῶν πηγόμενων ἀνθέντων τοῦ παραθύρου του. «Κεντρόφωτος, κεντρόμολος δύναμις», ἔλεγε κρατῶν τὴν κεφαλὴν του διὰ τῶν δύο του χερῶν στηριζομένων ἐπὶ τῆς τραπέζης. «Νὰ σταματήσῃ εἰς πλανήτην εἰς τὴν πορείαν του, νὰ γάσῃ τὴν κεντρόφωτον δύναμιν του καὶ ἔπειτα;» «Κεντρόμολος δύναμις, πῶσις ἐντὸς τοῦ ἡλίου καί...» «Τί θὰ προκύψῃ; Ἴδου μέγα πρόβλημα!»

Ἡ ἡμέρα παρελήθεν ὁμοίως μετὰ τὰς περασμένας καὶ νῦν ἐγένετο περὶ τὴν γαυρογῆν ὅποτε ἡ γειμερινὴ ψύχρα ἦτο πολὺ ἐπαίσθητὴ, τὸ παραδόξον ἄστρον ἀνεφάνη καὶ πάλιν. Ἦτο δὲ τὸσον λαμπρὸν τὴν ὥραν ὥστε ἡ χυσιζούσα σελήνη ἐφαίνετο ὀχροτάτη, μόλις διακρινομένη πρὸς δυσμάς. Εἰς μίαν πόλιν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς ἕνας μαῦρος εἶχε νυμφευθῆ καὶ εἶχε γίνῃ φωταῖα διὰ τὸν ἐστασμένον τοῦ γεγονότος, εἰς δὲ ὀλίγον ἐκφανώθη τὸν πανηγυρικόν: «Καὶ αὐτὸς ὁ οὐρανὸς εἶναι φωτα-

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΕΝ Τῷ ΣΤΑΔΙῷ ΠΡΟ ΤῶΝ ΒΑΣΙΛΙΚῶΝ ΘῶΚῶΝ

Ὀλον τὸ Στάδιον ὕδριν ὑποδέχεται τοὺς Βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες ἐφθάσαν πρὸ τῶν βασιλικῶν θώκων. Τὸ ἐπιτελεῖον τῶν Ἀγγλων ἀξιωματικῶν στεφανώνει τὰ βασιλικά ἐδῶλια καὶ ἐτοιμάζεται ἡ ἐορτὴ τῆς ἐνάρξεως τῶν Ἀγῶνων.

τὴν γνώμην σπουδαίου ἀστρονόμου, κατ' ἦν ὁ νέος οὗτος παράδοξος πλανήτης θὰ συγκρουσθῆ μετ' ἑκατὸν τῶν 3 Ἰανουαρίου, προσκλήθη, ἂν καὶ ἀορίστως πως, μία προσδοκία οὐρανοῦ τινὸς φαινομένου· καὶ ἄμα μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐπλήθυν ἡ νύξ χιλιάδες ἀνθρώπων ἐσσεύσαν τὰ βλέμματα τῶν πρὸς τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ ἴδουν τὰ συνηθῆ ἀστρά εἰς τὴν αὐτὴν ὁπῶς πάντοτε θέσιν, μέγιστος ὅπου ἦλθεν ἡ αὐγὴ καὶ τὰ ἀστρά ἤρισαν νὰ γλωμιάζον, ἐνῶ ὁ Πολυδεύκης ἔδωκε εἰς τὸ Λονδίνον. Ἡ γειμερινὴ αὐγὴ, μετ' ἄσθενος λυκόφωτος ἀνέτελλεν ἠδὲ τὰ φῶτα τοῦ ἀερόφωτος καὶ τῶν λαμπτήρων τῶν οἰκιῶν ἐφώτιζον μετ' ἡλὸν θάμβουμένην λάμψιν τῶν τῶν εἰς τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν συνωστιζομένων, ὁ ἀστυφυλάξ γασμώμενος παρηκολούθει καὶ αὐτὸς τὸ γεγονός, οἱ ἐργατικοὶ, οἵτινες εἶχον ἀργίση νὰ μεταβαίνουν εἰς τὰς ἐργασίας τῶν ἐστατήσαν ἐκῆμαχοι, ὅλοι οἱ εὐρεθέντες ἕνεκα τῶν ἐργασιῶν τῶν εἰς τοὺς δρόμους κενῶν καὶ ὄχι παρηκολούθουν τὸ θέμα· οἱ ἀστέροι καὶ πλανήτες, οἱ ὁποῖοι ἐξετρύπωναν ἀπὸ τὰς τρώγλας τῶν, οἱ θυρωροὶ καὶ φύλακες τῶν μεγάρων, οἱ φρουροὶ ἀπὸ τῶν σκοπιῶν τῶν, οἱ γαλακτοπᾶλαι καὶ κομισταὶ τῶν πρωϊνῶν σούλων — ἐνῶ εἰς τὴν ἐξοχὴν οἱ ἀρόγατοι καὶ οἱ χωρικοὶ, ἀρυπυσθέντες ἦδη χάριν τῶν ἔργων τῶν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν οἱ ναυτικοὶ οἱ ἀνεμένοντες τὴν ἡμέραν-νύκτα αὐτοῦ παρετήρησαν λαμπρότατον μέγαν λευκὸν ἀστέρη πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ οὐρανοῦ.

Ἰσπανοὶ, οἱ Πορτογάλλοι, κατὰ τὰς θεριάς ἀνατολὰς τοῦ ἡλίου παρηκολούθουν ἐκστατικοὶ τὸ δύνον λαμπρὸν ἄστρον τῆς δύσεως. Ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ ἑκατοντάδα ἀστεροσκοπεῖων, ἐξ ὧν παρηκολούθουν μετ' ἄγρυπνον ὄμμα τὸ φαινόμενον, κραυγαὶ ἐκπλήξεως ἐξεπέμψθησαν, ὅταν τὰ δύο μεμακρυσμένα σῶματα προσήγγισαν πρὸς ἄλληλα καὶ μετὰ σπουδῆς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐστατήσαν τὰ φωτογραφικὰ καὶ φασμασκοπικὰ ἐργαλεῖα, ὅπως ἀποτυπώσουν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον τὸ νέον τοῦτο ἐκπληκτικὸν φαινόμενον. τὴν συγκρούσιν καὶ καταστροφὴν ἐνός κόσμου. Διότι ἦτο εἰς κόσμος, εἰς πλανήτην ἀδελφὸς τῆς ἡμετέρας γῆς, πολὺ μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν γῆν πράγματι, περιβληθεὶς αἰφνης ἀπὸ λάμψιν ἐπιθανάτιον. Ὁ Ποσειδῶν εἶχε συγκρουσθῆ κατὰ πρόσωπον μετ' ἑκατὸν τοῦ ἀπείρου προελθόντα καὶ ἔκ τῆς συγκρούσεως παραχθέντα θερμότης μετέβαλεν ἀμέσως τὰ δύο σφαιρικὰ σῶματα εἰς μίαν διάπυρον μάζαν. Πέρι τῆς γῆς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, δύο ὥρας πρὸ τῆς αὐγῆς ἐξῶθεν λάμπον, μόλις δὲ πρὸς τὴν δύσιν ὠχρῶσαν ὀλίγον, ἐφ' ὅσον ὁ ἥλιος προέβαινε ὑπεράνω τοῦ ὁρίζοντος, ἐπεφάνη τὸ ἄστρον. Παντοῦ οἱ ἄνθρωποι παρηκολούθουν μετὰ θαυμασμοῦ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ ὅσων ἀπεθαύμασε τόσον αὐτὸ, ὅσον οἱ ναυτικοὶ, οἱ συνήθεις οὗτοι ἀγρυπνοὶ παρατηρηταὶ τῶν ἀστέρων, οἵτινες μακρὰν εἰς τὰς θαλάσσας εὐρισκόμενοι δὲν εἶχον ἀκούσθαι ποτε περὶ τοῦ γεγονότος, καὶ εἶδον αἰφνης ἀνατέλλον ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα τὸ περιλάμπρον αὐτὸ

γογγυμένους, είπε. Κάτωθεν του Αιγύκειου δύο Νέγροι: έρασταί, μάτην επί πολλόν χρόνον επικαλούμενοι την εμφάνισιν σημείου τινός ευνοϊκού δια τούς ερωτικούς των πόθους. «Νά το άστρον μας», ανέκραξαν περιχαρείς επί τη εμφανίσει του και επαρηγορήθησαν τά μάλα από την λαμπρότητα του άστρου τών.

Ο καθηγητής τών Μαθηματικών είχε κλειστή εις τό ιδιαίτερον του γραφείον αναδοψών βιβλία και καταστρώνων σγιονοτενείς λογαριασμούς. Οι ύπολοιοιμοί είχαν μήνη. Είς μικράν λευκάζουσαν φιάλην είχε μόνη εισέτι μικρά ποσότης φαρμάκου, τό όποϊον τόν είχε κρατήσει άγρουπνον και έργαζώματα επί τέσσαρας μακράς νύκτας. Καθ' ημέραν γαλήνιος, όμιλητικός, διαυγής, ύπομονητικός όπως πάντοτε, έκαυσε τό μάθημα του εις τούς φοιτητάς και επέστρεψεν έπειτα εις τό σπουδαστήριον διά τούς ύπολογισμούς του. Η όψις του ήτο σοβαρά, όλίγων τι συνωφρομένη ένεκα της διαρκούς έργασίας και προσήλωσως. Πολλάκις έφάνετο όλος άσηχημένος, άφωτισμένος εις τās σκέψεις του. Έπιγιναιε τότε προς τό παράθυρον, παρετήρει προς τόν ουρανόν και έβλεπε τό άστρον άνερχόμενον ύπεράνω τών στηλών τών καπνοδόχων της πόλεως.

Προσέβλεπε προς αυτό ως θά προσέβλεπεν εις τά μάτια ενός έπιφθού έθρου. «Θά με φονεύει, ίσως» έλεγε μετά τινα σιγήν. «Αλλά πέ κατέγω έδώ μέσα εις τό μυαλό μου» δέν σέ φοβούμαι, δέν θά με αλλάξεις διόλου».

Παρετήρησεν έπειτα την μικράν φιάλην. «Δέν θά είναι πλέον ανάγκη ύπνου», είπεν. Τών επομένων ημέραν, άκριβώς την μεσημβρίαν, εισήχθη εις τό θέατρον όπου έπρόκειτο νά κάμη σκετικήν με τό άστρον διάλεξιν. Κατέλαθε τό βήμα, έναπέθεσε τόν πλόν εις τό άκρον της τραπέζης και μετά πολλής προσοχής εξέλεξε τεμάχιον μέγα κιμωλίας.

Ητο γνωστόν μεταξύ τών φοιτητών ότι δέν ήμπορούσε νά ειπή λέξιν χωρίς νά κρατή στα δάκτυλά του αυτό τό κομμάτι της κιμωλίας, και έγελοϋσαν πολλάκις με αυτόν κρύπτοντα την κιμωλίαν, όποτε τήν άδύνατον νά ειπή λέξιν ό καθηγητής των. Προσέβλεψε περίξ τούς νεκρούς άκροτάς του και ήμίλησε με την συνήθη του φρασολογίαν: «Έπιήλον περιστατικά, ύπέροτρα παντός έλέγχου μου», είπε και διεκόπη προς στιγμήν—περιστατικά τά όποια με ήνάγκασαν νά διακόψω την σειράν τών μαθημάτων, τά όποια είχα άρχισή. Φαινεται κύριον—διά νά εξηγηθώ συντόμως και εύκρινως—ότι ό άνθρωπος έζησεν εις μάτην μέχρι τούδε».

Οί φοιτηταί εκύσταζαν ό εις τόν άλλον.

Ηκουσαν άρα γε καλώς; ή μήπως παρήκουσαν; Με δάνοιστα μάτια προσέβλεψαν προς τόν καθηγητήν, όστις ηρεμώτατος εξηκολούθησεν «Θά εινε ενδοαφένον νά άπειρώσω την σημερινήν διάλεξιν εις τό νά σάς εκθέσω όσον τό δυνατόν εύκρινέστερον τούς ύπολογισμούς οι όποιοι με ήγαγον εις τό συμπέρασμα τούτο. Ας άρχίσω λοιπόν έν συνοψεί.

Εστράφη προς τόν μακροπρόκαι και διέγραψεν έπ' αυτό το σχήμα λίαν σύνθετον αυτό.

«Τί θέλει νά ειπή με αυτό τό «εις μάτην έζησεν» εμβύθισεν εις προς άλλον εκ τών φοιτητών «Προσοχή», είπεν άλλος δεικνύων προς τόν καθηγητήν.

Και άμέσως ήρχισαν νά έννοούν προς τίνος πρόκειται εκ της συντόμου αναλύσεως του καθηγητού.

Τήν νύκτα εκείνην τό άστρον άνέτειλεν άργότερα, διότι ή προς ανατολάς τροχιά του τό είχε μεταποτίση διά του άστειρισμού του Δέοντος προς τό άστερισμόν του Βέρρα, και ή λάμψις του ήτο τόσον μεγάλη, ώστε κατά την ανατολήν του όλος ό ουρανός έλαμπεν, όλα δέ τά άστρα έθαμβώθησαν, εκτός του Διός τό ζενιθί, του Αλδεβαράν, του Σειρίου και τών μεγάλων άστρων της Άρκτου.

Ητο λευκότατον και πολύ φωσίον τό παράδοξον άστρον. Είς πολλά μέρη του Κόσμου την νύκτα εκείνην μία άλλως, μόλις διακρινομένη, εοάινετο περιβάλλουσα αυτό. Έφαινετο καθαρά μεγαλείτερον» εις πολλά μέρη του Τροπικού, όπου ή διαύγεια του ουρανού είναι έξαιρετική, εοάινετο όμι μικρότερον του τετάστου Σελήνης. Ο παγετός εις την Αγγλίαν ήτο εις μεγάλην ένταση, άλλ' ό ουρανός ήτο όλος αίθριος και ή νύξ λαμπρά ως θεινή έν πανσελήνω νύξ. Πολλοί ήμπορούσαν κάλλιστα νά άναγνώσουν ύπό τό φώς τών άστρων και εις τās πόλεις οι φανοί είχαν ύπογειάσι απέναντι του λαμπρού τούτου φωτός. Καί παντού όλοι ήρρύπνον την νύκτα εκείνην και εις όλον τόν γοιτρετισμένον ένας μελαγχολικός βόμβος ήκούετο παντού, ός χιλιάδων μελισσών περιπταμένων εις τās κυψέλας ήσαν οι κώδωνες οι ήγούντες και προσκλιούντες τούς πιστούς νά μη κοιμηθούν πλέον, νά μη άμαρτήσουν πλέον, αλλά νά συναχθούν εις τās εκκλησίας και νά προσευχώνται. Καί επί πάσι σούσις, όλονέν αυξανόμενον εις μέγεθος και λάμψιν, καθ' όσον ή γή έπροχωρεί εις την τροχιάν της και ή νύξ παρήχθη, άνέτελλε τό παράδοξον άστρον.

Και οι όρκοι και αι οικίαί ήσαν κατώφωτοι διαρκώς όλην την νύκτα. και τά πάντα πλημμυρισμένα από κόσμον. Είς την θάλασσαν, επί τών πλοίων, επίσης χιλιάδες χιλιάδων ήρρύπνον παρακολουθούντες τό φαινόμενον. Ηδη διάλεξις του καθηγητού τών Μαθηματικών είχε τηλεγραφηθή εις τά πέρατα του κόσμου και είχε μεταφρασθή εις έκαστοτάδε γλωσσών. Ο νέος πλανήτης και ό Ηοσειδών, ός έν άρχήν έναχλαίτουσό περιειδούσαν ό εις έναντίον του έτέρου έν τή άπειρώ, όλονέν εγγύτερον άλλήλων, βάνοντες προς τόν ήλιον. Ηδη άνα πίν δευτερόλεπτον ή φλογώδης μέγ έπρόχωει χιλιάδες μιλίων και άνα πίν δευτερόλεπτον ή τρομαρά ταχύτης της ήύξανε. Καθώς έφάνετο παρερχόμενον τό νέον τούτο

άστρον έπρεπε νά διέρχεται 100 έκαστομύρια μιλία μακράν της Γης και πολύ όλίγον θά την έπηράξειεν. Αλλά παρό τήν μοικίαν αυτού τροχιάν έσπότερος και ό πλανήτης Ζεύς μέσων δορυφόρων του, περιφερόμενος μεγαλοπροσέπει περί τόν ήλιον. Ανά πίζαν στιγμήν ήδη ή έλξις μεταξύ του μεγαλοπροσέπου άστρου και του μεγίστου τών πλανητών έγινετο ίσημοτέρα. Καί τό άποτελεσμα της έλξεως ταύτης; Αναπορεύτως οθ Ζεύς θά έκτοπή από την τροχιάν του προς γοάμην έλλειφοειδή και τό πυριελείξ άστρον, παρασύρόμενον από την έλξιν του Διός θά εκφυγή εκ της περι τόν ήλιον τροχιάς του και θά διαφύγη καμπύλην γραμμήν και ίσως θά συγκρουθή με αυτόν, βεβαίωτατα δά θά περάτη πολύ πλησίον της ήμετέρας γής. Σεισμοί, εκρήξεις ήφαιστειακά, κυκλώνες, τρικυμιαί, κατακλιυμοί, σταθερά αύξησις θερμοκρασίας, άγνού μέγαι ποίου όρου». Αυτά έπρόφήτευσεν ό καθηγητής τών Μαθηματικών.

Και επάνω εις τό στερέωμα, έφλογίζετο ψυγρόν και πυρόχρον τό άστρον της Συντελείας έτοιμον νά εκτελέση τās προορήσεις ταύτας.

Είς πολλούς, οίτινες παρακολούθουν εκείνην την νύκτα τό φαινόμενον μέγιστος άλγεινής κοπόσεως τών όφθαλμών έφάνη, ότι τό άστρον προσφάινετατα έπιησίαζε. Καί την νύκτα εκείνην, ό καιρός μετεβλήθη, και ό παγετός, όστις έμάστιζεν όλην την Κεντρικην Εύρώπην και την Αγγλίαν, εξέλιπεν έντελώς. Αλλά δέν πρόπει νά φαντασθήτε, επειδή σάς έκαμα λόγον περί ανθρώπων ποσειτερομένων έκτατα και περί ανθρώπων παρακολουθώντων έναγωνίως κατά τε ξηράν και κατά θάλασσαν τό άστρον, ότι όλος ό κόσμος εύρίσκειτο υπό τρομοκρατίαν και πανικόν ένεκα του άστρου.

Διά νά ήμιλήση τις κυριολεκτικότερον, αι έξις δέν είχαν μετεβλήθη διόλου, εξαίρετες μόνον τού ότι έγινετο λόγος πολλός περί του άστρου και ότι αι νύκτες ήσαν φωτεινά, ή όψις του κόσμου κατά τά άλλα δέν μετεβλήθη επί δέκα ανθρώπων οι έν νέα κατεγίνοντο εις τά συνήθη έργα των. Είς όλας τās πόλεις τά καταστήματα ήνοιγον και εκλιον την συνήθη ύσαν, εκτός κανενός έδώ και εκεί μόνον. Οί ιατροί και οι νεκροθάπται εξηκολούθουν τās έργασίας των, οι έργαταί συνωστίζοντο εις τās έργοστάσια, οι στρατιώται έγουμάζοντο, οι μαθηταί έμελέτων, οι έρασταί προσέβλεπον άλλήλους με γλυκά μάτια, οι κλέπται ενήθρευον και εκλεπτον, οι πολιτικοί κατέστρωνον τά σχέδια των και άνέπτυσσον τά προγράμματα. Τά τυπογραφικά πιεστήρια έστειροούριζαν την νύκτα διά νά τυπώσουν τās έφημερίδας και οι ίερείς ήνοιγον τās εκκλησίας διά τās συνήθεις εύχας και τελετάς των. Αί έφημερίδες παρόβαλλον τό γεγονός με τά συμβάντα του έτους 1000—όποτε ειχε γίνη προσήτεια ότι θά ήρχετο ή συντελεία του Κόσμου. Τότε όμως έπρόκειτο περί κομήτου, περί σώματος έν άτιμώδει καταστάσει, αλλά τώρα πρόκειται περί άστρου, τό όποϊον δέν έφαινετο πιθανόν νά συγκρουσθή με την Γην. Δέν ύπήρχε προηγουμένον τι άνγλιον έν τή ιστορία. Η κοινή γνώμη ειχεν ένισχυθή, ειχεν ενθαρρυνθή και προσέβλεπον ήδη πάντες μετά τινα, άδιοφορίας προς τό άστρον. Τήν νύκτα εκείνην καθ' ήν ώραν έπιτά και τέταστον του γρόνου του Γκρήνουιτς τό άστρον θά εύρίσκειτο πλησιέστατα προς τόν Δία, ό κόσμος θά έβλεπε την μεταβολήν ήτις θά έπήρχετο. Πολλοί δέν είχαν όνην σημασίαν τινά εις την φροβάρην προφητείαν του καθηγητού. Καί ή κοινή γνώμη έν άρχή άληθώς συνταραχθείτα καθηνώσθη μετά ταύτα, και οι πλείστοι μετέβαινον νά κατακλιθούν ήσυχοι, μη δίδοντες πλέον προσοχήν εις τό άστρον.

Και προσέτι, όταν τέλος πάντων οι παρατηρηταί άνα την Εύρώπην είδον τό άστρον νά άνατέλλη μίαν ώραν βραδύτερον άληθώς της συνήθους, άλλ' ήμι μεγαλείτερον από ό,τι ειχε φανή την προηγούμενην νύκτα τούς ήλην όρεξις νά γελάσουν με την προφητείαν του μαθηματικού βέβαιον πλέον ότι ό κίνδυνος ειχε παρόλθη.

Αλλά ταχέως τό γέλοιο τους διεκόπη. Το άστρον έμεγαλόνων έμεγαλόνων με σταθερότητα φροβάρη από ώρας εις ώραν, όλίγον τι μεγαλείτερον φαινόμενον άνα πίζαν ώρα, όλίγον τι πλησιέστερον κατά τό ζενιθί τό μεσονύκτιον και όλονέν λαμπρότερον και μέγιστο ότου ή νύξ ειχεν άλλη ή μέρα εκ του φωτός. «Ποχέτο κατ' εύθειαν προς την Γην άντι νά παρεβλήθη έν καμπύλην τροχιά βάνον προς τόν Δία πλησίον αυτής και ύπελογίζετο ότι έντός πέπτης ήμερών θά προσήγγιζεν εις την γήν. Τήν επόμενην νύκτα έφρασαν εις τό μέγεθος ενός τρίτου της σελήνης προτού εμφανισθή εισέτι εις την Αγγλίαν, ό δέ γεμεινός παγετός ειχεν εκλείψη έντελώς. Τήν άλλην νύκτα άνέτειλε εις την Αμερικην εις μέγεθος σελήνης, άλλ' ή λάμψις του ήτο έκτυφλωτική και ή θερμοκάτη νύκτα ήσαν άνεμώδης και εις την Βραζιλίαν και την κοιλιάδα του Αγίου Αουρεντίου άνέτειλε κεκαλυμμένον με λεπτόν στρώμα τογρόνων λαμπροτήτων, άτιμωδών νεφών ένψ ταγορόνως έπιτετε λεπτή γαλαξία πρωτοφανής. Καί έπ' όλων τών όρών της γής την νύκτα εκείνην οι πάχοι και αι μόνες ήρχισαν νά λιώνων και όλοι οι ποταμοί έξογκρούμενοι εις ρεύμα νά πλημμυρίζουν άπειλητικοί, παρασύροντες δένδρα, ζώα και ανθρώπους. Έξεγειλίων σιγά-σιγά και σταθερός όλονέν όγκοόμενοι έπ' όσον τό φαντασιώδες ούζάνιον σώμα έλαμψε περισσότερο, και εκχυλούμενοι παρόευσαν εις τό κατακλιυμμένον των ρεύμα πίν τό προστυχόν.

Και κατά μήκος της Αργεντινής παραλίς και ύπεράνω του Νοτίου Ατλαντικού ή παλιόροια ειχε φθάση εις ύψος μέγιστον, όποϊον δέν άνεφείρετο υπό της ανθρώπινης μνήμης και οι άναμοί παρόευσαν τά κρύατα πολλάκις εις πολλών μιλίων άπόστασιν μετά εις τά μέσογεια, και πόλεις όλόκληροι κατακλιζόντο. Καί τόσον πολύ

ειχεν ύψωθή ή θερμοκρασία την νύκτα εκείνην, ώστε ή ανατολή του ήλιου έφάνη ως εμφάνισις δροσερός σιαιής. Οί σεισμοί είχαν άρχισή φροβόρατοι και εις όλην την Αμερικην, από τού Ακτικου Κύκλου μέγαι του Ακρατηρίου του Κέρατος τό έδαφος μετεβλήθη εις γαλαξίας, έρειπια και γάσματα. Όλη ή πλευρά του Κοκοπάς έσειετο διαρκώς υπό σεισμών τρομαρών και άφρονος λάβας, εξεγύνετο εις τόσον ύψος και εις τόσον ρυστήν και πυρόδη κατάστασιν, ώστε έντός της ήμέρας έφρασαν εις την θάλασσαν.

Ούτω πως τό άστρον, διέρχεται ύπεράνω του Ειρηναίου, σύρον όπισθεν του τούς τυφώνας και τās πάλυρας και γύνον τά όγκωμένα κύματα της θάλασσης έντός τών Ήπειρών, τās όποιάς έσείονεν από πίν ζών άντικείμενον. Καί τό όλονέν όγκωόμενον τούτο ώκαένειον κύμα, μέτω έκτυφλωτική φωτός και θερμοτήτος κλιβάνου έφρασαν ως τείχος όρθούμενον εις παντήκοτα ποδών ύψος, φροβάρη, διψών καταστροφήν και θλίτρον, και ειτήλασεν εις τās άπεράντους πεδιάδας της Κίνας. Επί τε διάστημα τό άστρον, θερμοότερον ήδη και φωτεινότερον του ήλιου, εφώτιτε με τό άνηλεές φώς του την εύρειαν και πυκνώς κατοικημένην ταύτην γόσιν εις πόλεις και χωρία με τās παρόδας και τά δένδρα, τούς δρόμους και τās μεγάλας καλλιεργημένας πεδιάδας, έκαστομύρια άγρονούτων ανθρώπων, έν άπελιστικό πανικώ προδιδέοντων τόν διάπυρον ουρανόν και ήδη σιγάλοδ και όλονέν έντατικώτερος ήρχετο ό βόγγοσ του κύματος. Καί τότε έκαστομύρια ανθρώπων έμειναν με τά γέλη ήμοίνοντα, τά μάτια διεσταλμένα, την άναπνοήν συγκρατούμενην και τό κύμα ως τείχος ταχύ και λευκάρον έπτήλην. Καί έπειτα ό θάνατος.

Ενώ ή Κίνα ειχε κατακλιυθή υπό του Ακσανείου κύματος, ή Ιαπωνία και ή Ιίβια και όλοι αι νήσοι της Ανατολικής Ασίας είχαν μετεβλήθη εις πεδιάδα πυροπολιούμενην ένεκα τών καπνών, της λάβας και της διαπύρου τέσσας με την όποιαν έμαιοείσαν την εμφάνισιν του ποσειτερού άστρου τά ήφαιστεια. Η λάβα εξεφρονούζετο εις μέγα ύψος πίπτουσα ως φλογός παταχός εις τά πέρις, ένψ ή βροχή τών διαπύρων λίθων, της τέφρας και τών φλογωδών άτιμών παρείχον την έντύπωση της γένεσης του πυρός. Καί τό έδαφος έσειετο διαρκώς και διηνοίγη εις γαώδη γάσματα, ένψ υπόγειοι μυκηθμοί έπιήλυνον την άτμοσφαιραν ρομακτικώς βοθής. Ταχίστα τά άνηνομοστού ήλικίας γίνοντο του Θιδετ και τών Ιμαλαίων ανελύθησαν, ρεύσαντα εις τās πεδιάδας δι' άναρσιμήτων όρμητικώτατων ποταμών, μεταβαλλόντων εις θάλασσαν τās πεδιάδας της Μπουσας και του Ινδοστάν. Τά όξυκόρυφα όρη του Ινδοστάν με τά παλιόνα όρη έφείνοντο έδώ εκεί διαστίζομενα υπό ουρανομήκων αλογών ένψ έν δυσηρηρηάτω συγγύσει πλήθος άνδρών και γυναικών έτρεπον προς τās εκβολάς τών ποταμών με την μόνην τελευταίαν έλπίδα τών ανθρώπων— την άνοικτικήν θάλασσαν. Τά άστρον όλονέν έγινετο μεγαλύτερον και φωτεινότερον μετά καταπληκτικής ταχύτητος. Ο Τροπικός ώκεανός ήρχετο ήδη τόν φωσφορισμόν του και άτιμοί άνήρχοντο εις φανταστική στροβιλιζόμενα νύφη έν τών μελανών κυμάτων, επί τών όποϊων έφείνοντο ως στήματα τά τυφονόπληκτα πλοία.

Και τότε έγινεν ένα θύμια. Οί έν Εύρώπην παρατηρούντες και άναμένοντες έναγωνίως την ανατολήν του άστρου ένόμισαν προς στιγμήν ότι ή γή έπικυσε νά κινήται επί της τροχιάς της. Αί γιλίδες τών ανθρώπων, οίτινες φεύγοντες εις τών πλημμυρισμένων πεδιάδων και τών κρημιτισμένων οικιών των είχαν κατακόρη εις τās ένδοτερα και τά ύψηλότερα μέρη μάτην άνέμενον την ανατολήν του άστρου. Αί ώραι παρήχοντο έν φοβερά άγωνία και τό άστρον δέν ένεφανίετο. Καί άπαξ έτι οι άνθρωποι έστρεψαν τούς όφθαλμούς των προς τόν άστερισμόν, όπου ύπελογίζον νά ίδουν τόν άστρα, άλλ' εις μάτην.

Είς την Αγγλίαν εκαινε ζήτην πολλήν και ό ουρανός ήτο αίθριώτατος, μολοντί τό έδαφος εκλιόυζετο διαρκώς, άλλ' εις τούς τροπικούς ό Σειρός και ό Αλδεβαράν έφείνοντο υπό λεπτόν πέπλον άτιμού. Καί όταν έβλος άνεσάνη τό μέγα άστρον, δέκα ώρας περιπού βραδύτερον, ό ήλιος άνέτειλε και αυτός άμέσως πλησίον του και εις τό μέρος του λευκού δίσκου του ήτο εις μέγιστος δίσκος μελανός.

Υπεράνω της Ασίας τό άστρον ειχεν άρχισή νά εκτρέπεται όπισθεν της γής προς τό άπειρον και τότε αφινούδης, ένψ εύρίσκειτο ύπερ τās Ινδίας, τό φώς του ήρχισε νά σκοτίζετα βαθμηδόν. Όλη ή Ινδική πεδιάς από τών εκβολών του Ινδού μέγαι τών εκβολών του Γάγγου ήτο πλημμυρισμένη από νερό μέγαι μεγάλου ύψους την νύκτα εκείνην, ύπεράνω δέ της έπιφανείας του ύδατος διαφείνοντο αι κορυφαί τών ναών και τών μεγάλων, τών άνωφερειών και τών λόφων, κατακυλισμένων εκ του συνωστίζομενον πλήθους, τό όποϊον κατέφυγεν εκεί, φεύγον την πλημμύραν. Όλον τό έδαφος έφείνετο άληθώς κλιβάνου εκ της αναδιδόμενης θερμοτήτος, όποτε αφινος σιαά δροπιστική έπελύθη επί του φλογισμένου φλοισού της γής και πνέθ αυράς ψυχράς εούσησεν, πυκνά δέ στρώματα νεσθ' εκάλυψαν την άτμοσφαιραν. Οι παρακολουθούντες εις τόν ουρανόν τά φαινόμενα, αποτυφλωμένοι στεδόν εκ της λάμψεως του άστρου, είδον ότι μελανός μικρός δίσκος διήλθε πρό του λαμπρού άστρου. Ητο ή σελήνη έπιετα-ελοϋσα μεταξύ της γής και του άστρου, Καί άμέσως μετά ταύτα ένεφανίση ό ήλιος και τότε άστρον, ήλιος και σελήνη όμού διήλασαν εις τό στερέωμα.

Και ούτω πως έφάνη εις τούς έν Εύρώπην παρατηρητάς ότι τό άστρον και ό ήλιος άνέτειλαν όμού πλησίον άλλήλων, έπροχώρησαν όλονέν πλησιάζοντες και τέλο εις τό ζενιθί κατέληξαν συμπόντες εις έκτυφλωτικήν λάμπουσαν φλόγα.

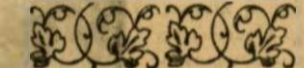
Η σελήνη δέν άπέκρυπτε πλέον τό άστρον, άλλ' έγάνετο και αυτή εις την έκτακτον λαμπρότητα του ουρανού. Οι άνθρωποι όμως—όσοι έζησαν—άποχαινωμένοι εις τών συγκινήσεων, τού πανικού και του καμάτου πολύ όλίγοι άντελήφθησαν τά έκπληκτικά αυτά σημεία του ουρανού.

Τό άστρον και ή γή έπιησίαν μεταξύ των πολύ, παρ' όλίγον νά συγκρουσθούν, και τό άστρον παρήλθεν άπομακρυνθέν, ταχύ δέ έστράφη προς τόν ήλιον. Καί ήδη τά νεφέη συνεπυκνούσαν εις τόν ουρανόν, τόν όποϊον άπέκρυπτον διά άδικα-περάττου στρώματος και βροχιά κατακλιυμαιία ήρχισαν νά πίπτουν. Τά ύδατα έν τούτοις ταχέως άπεσούθησαν εκ τών πεδιάδων άφινοντες έρείπια βορβορώδη. Καί έπηκολούθησαν ήμέραι σκότους ερεβώδους μετά τās φωτεινοτάτας νύκτας του άστρου. Καί επί ήμέρας πολλάς και έβδομάδας οι σεισμοί εξηκολούθουν κλονίζοντας τό έδαφος.

Αλλά τό άστρον ειχε περάση και οι άνθρωποι άναλαβάνοντες βαθυμήδον θάρρος επέστρεφον εις τās έρειπωμένας οικίας των και τούς πρώην άνθημένους άγρούς των. Καί τά όλίγα έναπομείναντα εκ τών θαλασσίων καταστροφών πλοία ήρχισαν πάλιν τά ταξείδια των, διαπίλονται με πολλήν προσοχήν τούς άλλοτε γνωστούς λιμένες, νύν δέ έντελώς παραμορφωμένους εκ τών έδαφικών μεταλλάξεων. Καί έπ' όσον συνήργοντο οι άνθρωποι άντελαμβάνοντο τι τό κλίμα ειχε εκταχί ήδη θερμοότερον από άλλους και ή σελήνη έλαττωθείτα κατά έν τρίτον του προηγουμένου μεγέθους της έθεόδυνεν ήδη κατά τέσσαρας ήμέρας διά νά κάμη μίαν περιστροφήν περί τόν ήλιον μετά της γής.

Αλλά περί της νέας άδειφωσύνης ήτις έπήληθεν ήδη μεταξύ τών ανθρώπων ως προς τούς νόμους τούς διέποντας τάς ήμοιβαίας των σχέσεις, και ως προς τά βιβλία και τās μηχανάς, και περί της προεργου μεταλλάξης ήτις έπήληθεν εις την Τηλαγονίαν, την Ροσιλονίαν και τās άλλας περί τας Αρκτικάς χώρας, τās όποιάς έδρον οι ναυτικοί καταφύτους και τερπνοτάτα κατοικητίμους, ούτως ώστε νά μη πιστεύουν τά μάτια τους, εις την παρούσαν ιστορίαν δέν θά γίνη λόγος. Ούτε περί της έπελθούσης κινήσεως τών ανθρώπων προς τούς δύο πόλους της Γής εκάτερωθεν, οίτινες μετεβλήθησαν έντελώς εκ της θερμοκρασίας της γής.

Οί άστρονόμοι του Αρειος—διότι ύπάρχουν άστρονόμοι επί του Αρειος, μολοντί πολύ διάφοροι οι κάτοικοι αυτού τών ανθρώπων—ένδοξοφρόθησαν φυσικά πάρα πολύ διά τά γεγονότα ταύτα. «Αυθαίωνα τις ύπ' ήην τόν όγκον και την θερμοκρασίαν του ουρανού σώματος, τό όποϊον προσήγγιστε προς τόν ήλιον διελθόν διά τό ήλικιού συστήματος και έξαφανισθεν έντός του ήλιου—έφρασαν εις Αρειος άστρονόμος—είνε παρζόζον πλοίο τόσον μικρά ζήμια έπήλθον εις την Γην. Όλοι αι εκάπτεται τών Ήπειρών ως και τά ύδατα τών θαλασσών έπεισαν θήικτα και μόνον διαφορά τις γεωασιτισμού παραήρεια: εις τούς δύο πόλους.» Τούθ' όπερ δεικνύει πόσον μικροί θα φείνονται αι άνθρωπινοι καταστροφαι εξ' άποστάσεως όλίγων έκαστομυρίων μιλίων.

ΔΙΚΑ ΜΑΣ Α.Ο.Α.Ο.

- * * * Είς την Δευκάδα τό γουράνο: τό λένε «γομμικό».
- * * * Τό νέο βλαστάρη τών άμπελων «δουρόν».
- * * * Επίσης οι Δευκάδινι νομίζουσι, ότι κί κολοκυθίς κί όπακι φυτεύονται, ήταν φυσιαι «όστρια» δέν κλίνουσι κικπούς.
- * * * Κατά την ήμέραν του Μπαρθωνίου εις τās Αθήνας δέν θά έμεινεν άνθρσπος εις τό στίτι του εκτός τών άσθενών και τών άκπηρών.
- * * * Αυτοί δέ έμαθον, ότι ό πρώτος έλθών κατά τόν δρόμον ήτο ένς Κανατάς. Καί επειδή άφού έλέγετο ή ήτο Κανατάς έπρεπε πάντως νά είναι Έλλην, φκνωσθήτε την γράσιν των, ήτις δυστυγώς δέν διήρκεσε πολύ
- * * * Την παρεξήγησιν, έννοείτε βέβικια. Η άμάλθεια του κοσμάκη παρεξήγησε και παρερμήνευσε τό «Καννάδες» όνομα της πατρίδος του νικητού και τό έκαμε «Κανατάς».
- * * * Δείγμα και αυτό τό ένδοξοφρόντος του κόσμου διά τόν Μπαρθωνίου.
- * * * Ένας άσθενών από κικρού και εύρισκόμενος έν άνκισήσισχ εκ του πυρετού, μόλις συνήλθεν όλίγον την Τρίτην τό άπόγευμα, ή μόνη και πρώτη κρυβέντα ήν άπηθύθη προς τήν περιποιημένην αυτόν ύπηρετήριαν ήτο: «Ποιάς ήλθε πρώτος!»

Πρέπει νά ήσυχρή κανείς νά ύποτάσσεται εις ό,τι ή δημοσία γνώμη παρουσιάζει: τό δίκαιον και παραδεκτόν διά δέ τά έπιλοιπα, νά ακολουθή άποκλειστικώς τās ύπαγορεύσεις της σκευήςσως του και νά ύπομένη, έν ανάγκη, τās άδικίας της κοινής γνώμης χωρίς νά ταράσσηται. **Ιούλιος Σιμών.**

ΠΕΤΡΟΥ ΒΕΜΠΕΡ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΜΑΝΟΥ

(Φαντασιώδης συμβολική ιστορία)

[Συνέχεια εκ του προηγούμενου]

Δι' ἀπλής πίστεως τῶν δύο δακτύλων τῆς χειρὸς του, ἔθραυσεν ἕν καινοῦργε πέταλον, με τοὺς ὄμους του δὲ ἦτο ἱκανὸς νὰ καταρρίψῃ τὸν πυκνότερον τοίχον. Καίτοι πλούσιος καὶ εἰσδηματίας, εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς σιδηρογενὸν ἕπος ἀπομακρύνον πᾶσαν ὑποψίαν. Εἰς τὴν γειτονίαν, δὴν ἐξελάμβανον ὡς ἄνθρωπον πολὺ ἡσυχον καὶ ἐντελῶς ἀδιάφορον διὰ τὰ πολιτικά. Δι', ἔλεγον ὅλοι, εἶνε ἀνθρώπος γλυκὺς καὶ ἔπος πρέπει, ἀλλὰ νὰ μὴ τὸν περᾶξῃ κἀνεῖς, διότι ἀλλοίμονόν του. Ὁ Πανούργος τὸν ἀφύπνισε καὶ ἀγγήθη εἰς αὐτὸν τὰ συμβαίνοντα.

— Θὰ φύγῃ καὶ ἐγὼ μαζὺ σας, λέγει ὁ Ἀντίχειρ, δὲ ὅποιος ἦρχισε νὰ ἐνδύηται. Καὶ οἱ φυγάδες ἀπεφάσαν νὰ εἰδοποιήσῃ τὰυτοχρόνως τοὺς τρεῖς τελευταίους συντρόφους.

Ὁ Πανακογλύφτης διετήρει οἰκονομικῶν γινωσκόντων ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μεκάτσα». Πρῆξον σύμβουλος τοῦ βασιλέως, τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα εἶρε πρόσφορον ὅπως κρυφθῇ καὶ καταστᾶς ὑπάλληλος τοῦ ἱστοκίτου τῆς «Μεκάτσα» διεδέχθη τοῦτον μετὰ τὸν θάνατον του. Ὁ Πανακογλύφτης ἀνθρώπος θειτικός, περίφημος διὰ τὴν φρόνησίν του, ὡφραίνεται πολλὰ πράγματα μακρῶθεν, ὡμίλει μὲ λογικῶν ἀκαταμάχητον, ἐκτός τοῦ ὅτι ἦτο καὶ μάγειρος περίφημος.

Ὁ Πανακογλύφτης λέγει εἰς τοὺς ἄλλους.

— Ὁ ἀέρας φυσᾷ ἀπὸ τὸ δυτικὸν μέρος καὶ μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἔχωμεν βροχὴν. Καλὸν τοῦτο διότι θὰ σόβηται ἡ γῆ μας. Ἐρχομαι μαζὺ σας.

Ἐπρόκειτο τώρα νὰ ἀνακαλύψουν καὶ τὸν Κατέβα-νὰ-ζάμε. Οὗτος ἦτο κωδωνοκρούστης τῆς μητροπόλεως. Ἰγνήλος, ἀδύνατος, ἀνήσυχος, περετώδης, δὲν ἔκοιμάτο ποσῶς. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν διώρισαν νὰ κτυπᾷ τὰς ὥρας εἰς τὸ μέγα ὄρολόγιον. Κατέβη οὗτος ἀπὸ τὸ κωδωνοστάσιόν του καὶ λέγει:

— Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐσταμάτησε τὸν Ἥλιον, ἐγὼ σταματῶ τὸν Χρόνον, διότι ἀναχρῶν μαζὶ σας. Ἀς σημάξῃ ὅποιος θέλει. Δύναμι καὶ σὰς φανὸς χρέησιμος, διότι ἐγὼ βλέπω μακρὰν καὶ ἀκούω τοὺς μικροτέρους κρότους ἐξ ἀποστάσεως μεγάλων.

Καθ' ὅσον συμπαραλέβον τὸν Ἀναΐθ, ὁ ὅποιος κατῆκε ὑπὸ τὰς γερφύρας. Ὁ Ἀναΐθς ἦτο ἀνθρώπος ἀδέξις, ἀνίκανος διὰ πᾶν ἐπάγγελμα. Ἐργώριζε μόνον τὴν μουσικὴν καὶ νὰ συνθέτῃ ποιήματα. Ἦτο ἀπότμος, ὀκνηρὸς, ματαιόφρων καὶ ζηλότυπος τοῦ ἑαυτοῦ ὡς ἡκουσε περὶ τίνος πρόκειται, ἦρχισε τὰς ἐναντιολογίας.

— Ἀναλαμβάνετε ἐπιχειρήσαν ἐπικινύοντων, κατὰ τὴν ὅποιαν μόνον πληγὰς νὰ λάβητε. Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε εὐχάριστος, πάντες ὅμως εἶνε καλλίτερα ἀπὸ τὸν θάνατον, εἰς τὸν ὅποιον τρέχετε!...

— Ἀρκούν αὐτὰ, διεκόψθη ὁ Ἀντίχειρ τὸν ὅποιον τοσοῦτοι διαταγμοὶ καθίσταν ἀνυπόμονον — Καὶ ἦ ὄχι, ἔρχομαι μαζὶ σας;

— Αἱ! λέγει ὁ Ἀναΐθς ἀναστανάξων. Ἐρχομαι μαζὶ σας, ἀφοῦ ἄλλως εἶμαι ὑπόχρεος. Ἄν ἦ ὑπόθεσις λάθρῃ καλὴν ἔδειξαι, θέλω νὰ συμμετέχω καὶ ἐγὼ. Καὶ κοιμῶντων τὴν χρυσὴν τοῦ ζῶντος συνήνυθῃ μὲ τὴν μικρὰν στρατιάν.

Ὁ βασιλεὺς εἶχε συναθροίσει τοὺς συμβούλους του. Κατὰ τὴν ἐπιμοτυπίαν, ἡ ὅποια διδάσκει τὴν ἀφέμειαν εἰς τοὺς βασιλεῖς, ἐφόρεσε τὸ στέμμα του καὶ βλέπων τοὺς ὑπουργοὺς αὐτοῦ διατάσσοντα.

— Τὶ περιμένετε λοιπὸν, Κύριοι, λέγει, καὶ δὲν καθίστε;

— Διότι ἡ ἡμετέρα Μεγαλειότης δὲν φορεῖ τὸ στέμμα, ἀπαντᾷ ὁ Σφραγισοφύλαξ.

— Εἰσαὶ τρελλός, ἀπαντᾷ ὁ Ἀρπάδ, αἰσθάνομαι, ὅτι φορῶ τὸ στέμμα...

Ἦφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ ἠσθάνθη τὸ πανίον, κατόπιν παρετήρησε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ μεγάλου καθρέπτου. Ἐκεῖ εἶδεν ὅτι ἦτο ἀσκεπής.

Ὁ Ἀρπάδ ἠθέλησε νὰ ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν αὐτοῦ καὶ λέγει.

— Ἔχετε δικαίον. Ἐληγομένησα τὸ στέμμα ἐντὸς τοῦ παρακείμενου δωματίου. Αἱ ὑποθέσεις ἐπέλθουν, ἀς ἀρῶσιν τὰς ἐπιμοτυπίας κατὰ μέρος. Ἰπάρχει ἀπατεὸν τις ὅστις διαλέγει ὅτι εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ μακαρίτου βασιλέως. Τὴν στιγμήν ταύτην προσπαθεῖ νὰ ἐφεύγηρ ἐπανάστασιν. Θὰ καταπνίξωμεν ἐγκαιρῶς τὴν συνομίαν. Ὁ ἀνθρώπος οὗτος εὐρίσκειται ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ καταζητεῖται. Ὅλοι αἱ θύραι εἶνε κλεισταί, ὡς καὶ αἱ πόλυαι τῶν φρουρῶν καὶ τῶν προμαχώνων οἱ φρουροὶ ἐπὶ τὴν ἀποκρίσθησιν.

— Ἀποστέμω ἐπὶ τοῦ ζήλου μας, ἀπῆλθον ἀπαντες οἱ ὑπουργοί, ἐνθ' αὐτοχρόνως κατὰ διάνοιαν ἐσουλλόγητον.

— Ἀληθῆς ἡ φευδῆς ὁ Μίτων οὗτος εἶνε δι' ἡμᾶς εὐπρόδεκτος, ἄν μόνον κατορθώσῃ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν μισητὴν σου παρουσίαν.

Ὁ Ἀρπάδ εἶχε λάβε: ἀπάσας τὰς προφυλάξεις του. Εἶχον ἦδη ἐνεργηθῆ ἕρπειαι ἐντός τῆς οἰκίας, ὅπου κατῆκε ὁ Μίτων, πλὴν οὐδὲν ἀνεκαλύθη ἐντὸς αὐτῆς. Ἐρευνα: ἐπίσης ἐγένοντο εἰς ὅλους τοὺς γωνιούρους του, περιπολῶν δὲ περιετρέχον τοὺς δρόμους, συλλαμβάνουσαι πάντας τοὺς ὑπόπτους.

Χάρις εἰς τὸν Μακρὺν, ὁ ὅποιος ἦκουε τοὺς ἐλαχίστους κρότους, ὁ πρίγκηψ καὶ οἱ φίλοι του κατῶρθον νὰ διαφύγουν. Ὅταν ἦκουσαν τὰ βήματα τῶν στρατιωτῶν ἀπεμακρύνοντο μόνον εἰς τὴν πλατείαν τῆς Δημηρχίας ἐϋρον ἐμπόδια.

— Συνελήφθημεν, λέγει ὁ Μακρὺς, ἀκούω τέσσαρας περιπολῶν, αἱ ὅποια θὰ συγκεντρωθῶν ἐδῶ. Πού νὰ καταφύγωμεν τὴν νυκτερινὴν ταύτην ὥραν;

Ὁ Πανούργος ὑποκλίθη.

— Ἰπάρχομαι ὅλοι: ἔτοιμοι ὅπως τοποθετηθῶσι τὰ ἀγάλματα τῶν μελλόντων μεγάλων ἀνδρῶν τῆς χώρας. Ἀς κρυφθῶμεν αὐτοὶ καὶ ἀς δοξάσωμεν ἐναυτοὺς ἔστω καὶ προσωρινῶς.

Καὶ οἱ ἔξ λοιπὸν ἐκρύβησαν εἰς τοὺς θόλους καὶ ἐμειναν ἐκεῖ ἀκίνητοι. Αἱ τέσσαρες περιπολῶν, ὅπως εἶχε προβλεθῆ τοῦτο ὁ Μακρὺς, συνητήθησαν εἰς τὴν πλατείαν καὶ ἀπεμακρύνθησαν ἀφοῦ ἀντήλλαξαν τὰς ἐντυπώσεις αὐτῶν. Εἰς τὴν ἀσθὴν ἀποπληθθεῖς ἐπρόβαλε τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ ὀλίγον ἔλλειψε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὸν τρόμον του, ὅταν, ἐκκενωθεῖσης τῆς πλατείας, παρετήρησαν ἔξ ἀγάλματα νὰ πηδῶν ἀπὸ τοὺς θολώλους του

καὶ νὰ τρέχουσιν ἐσπευσμένως πρὸς τὰ προχώματα. Ὅταν ἐφθάσαν ἐκεῖ ὁ Μίτων καὶ οἱ σύντροφοί του ἐποιήσαντο συμβούλιον καθ' ὃ ἀπεφασίσθη νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὴν Νοτίαν Πύλιν.

— Καὶ ἂν εἶνε κλειστὴ τὴ θύρα κάωμεν; ἐρωτᾷ ὁ Μίτων.

— Θὰ τραγουδῶσιν τὸ ὠραιότερον ἄσμα μου, λέγει ὁ Ἀναΐθς, καὶ ἡ Πύλιθ θὰ ἀνοίξῃ μόνη τῆς, διότι οἱ τοῖχοι θὰ κρημνισθῶν ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν.

Μὴν ἀκούετε αὐτὸν τὸν τρελλόν, λέγει ὁ Ἀντίχειρ. Θὰ ὠθήσῃ τοὺς τοίχους με τὸν ὄμῶν μου καὶ θὰ καταπέσοιν.

— Καὶ τότε, λέγει ὁ Πανακογλύφτης, θὰ μᾶς ἐνοησοῦν οἱ φρουροὶ καὶ θὰ μᾶς πορρολόησοιν.

— Γιὰ σταθῆτε, προσθέτει ὁ Μακρὺς. Ἀκούω τὸν κρότον τριάκοντα ἵππων οἱ ὅποιοι εἶνε ἔτοιμοι μετὰ τὸν ἐπιπλῶν τῶν πλησίον τῶν ἵππων.

— Τότε, λέγει ὁ Πανούργος, ἔχω ἕνα μέσον. Παρατηρήσατε καλῶς τὴν ἐπιπλῶν καὶ ἐποφελήθητε τῆς ἐκπλήξεως τὴν ὅποιαν προστοιμάζω δι' αὐτοὺς τοὺς γενναίους.

Λεπτὸς ὅπως ἦτο, διωλιθίσθη μέχρι τοῦ σταθμοῦ. Πρὸ τῆς θύρας οἱ στρατιωτῶν καθήμενοι αἱ δὲ ματῶν ἀκούρων ἠμεκουήσαν. Ὁ Πανούργος συνέδεσε μετ' αὐτῶν ὀμίλιαν, τοὺς διεσκέδασε μυστηρότως ἐνθ' αὐτοχρόνως χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ ἕκοπτε διὰ μικροὺ μακαρίθιους τὰ δέματα τῶν ἐπιπλῶν. Τίλους ἐϋρῶν ἕνα ποικίλον νεκρὸν, προσεβίχισε μέχρι μικροῦ δρομίσκου τὸν κύνα τῆς φρουρᾶς καὶ ὅταν συνέλαβε τοῦτον, ἔδωκεν εἰς τὴν οὐρανὸν τοῦ δέσποτος ἀκούρων εἰς τὰ ὅποια ἐβλάε φωτιά. Ὁ σκύλος ὀλοθῶν ἐτρέψθη εἰς φυγὴν πρὸς τοὺς στρατιώτας, οἱ ὅποιοι κατετρόμαζον. Οἱ ἵπποι τρομαγμένοι: καὶ αὐτοὶ ἐτρέψθησαν εἰς φυγὴν. Ἰπῆρξε τότε μία στιγμὴ παραξήνη ἀνηκούστου. Οἱ στρατιώται, νομίσαντες ὅτι ἐγένετο ἐπιθεσις τῆς ἐναντίων τῶν, ἔσπευσαν πρὸς τοὺς ἵππους καὶ ἐπήδησαν ἐπ' αὐτῶν ἀλλὰ ἐπειθῆ ὡς εἶπονεν τὰ δέματα τῶν ἐπιπλῶν εἶχον κοπῆ, ἔπεσαν κατὰ γῆς καταπατούμενοι ἀπὸ τοὺς ἵππους.

Οἱ φυγάδες ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐφθάσαν εἰς τὴν Πύλιν, χωρὶς νὰ περιμένωσι τὸν Πανούργον.

Κατὰ τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὅποιαν ὁ Ἀντίχειρ ἔμελλε νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον φρουρῶν τινός, ὅστις ἔμεινε ἀκίνητος, τὸν εἶλε πετόντα τὸν μανδύον καὶ τὸ ἔπλον. Ἦτο αὐτὸς αὐτότατος ὁ Πανούργος.

Ὁ Μίτων πάντοτε συνοδεύομενος ἀπὸ τοὺς πιστοῦς του, ἐφθάσε εἰς μίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν, ἡ ὅποια ἐβρίσκειτο εἰς ἀπόστασιν τριῶν λευγῶν ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ τὴν ὅποιαν ὁ Πανακογλύφτης εἶχε προστοιμάσει ἀπὸ πολλοῦ.

Ὅταν εὐρέθησαν ἐν ἀσφαλείᾳ, ὁ Πανακογλύφτης λέγει:

— Ὑψηλότατε, θὰ μείνητε εἰς τὸ καταφύγιον τοῦτο, ὅπου ὑπάρχοται τροφαὶ δι' ὅκτω ἡμέρας. Ἡμεῖς οἱ ἄλλοι: θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ μὴ δώσωμεν ὑπονοήσας καὶ θὰ ἐνεργήσωμεν μεταξὺ τῶν δυσαρεστημένων, νὰ φέρωμεν τοὺς εἰς τὸ κόμμα μας. Καὶ ὅταν τὸ ἀπίσι ὠρμησῇ δὲ σὰς προσκαλέσωμεν νὰ τὸ κῆφθῃ. Ἔως τότε μὴ φανῆτε ποθενᾶ ὅτι δήποτε καὶ ἂν συμβῆ!

Οἱ πέντε σύντροφοι ἀνεχώρησαν. Ὁ Μίτων ἔμεινε μόνος εἰς τὴν κρήνην αὐτοῦ, ὑπὸ τὴν στέγγιν.

Μετὰ μίαν ἡμέραν ὁ Πανακογλύφτης ἐπανῆλθεν, ἕνα τοῦ κομίσας εἰδήσεις. Εἶχον ἐξέλθει ἀπὸ τὸ Βορρᾶ ἀνεῦ ἐπιπλῶν, ἀνάβηκε ἐπὶ σοστῶς γὰς ἀγαθὸς ἀστός ὁ ὅποιος πηγάσιν εἰς τὸ χωριὸν του. Ἡ πρωτεύουσα εὐρίσκειται ἐν συγχύσει. Εἶχον μάθει ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Καρόλου ἐξῆ καὶ ὅτι εἶχε διαφύγει τῆς καταδίωξεως τοῦ Σφετεριστοῦ. Ἡ ἐπανάστασις διεργαζομένη μετὰ μεγίστης μουσικότητος.

Ὁ Ἀντίχειρ συνῆθερξε τοὺς σιδηροτροχοὺς καὶ τοὺς λοιπούς ἐργάτας. Ὁ Μακρὺς ἐπράξατο μετὰ τῶν κληρικῶν καὶ τῶν οὐδοκατῶν. Ὁ Ἀναχορῆτος ἐξερῆθιν ὅλους τοὺς ἀέργους, αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος Πανακογλύφτης εἶχον ἦδη με τὸ μέρος του διαφόρους δημοσίας ὑπαλλήλους. Ὅλοι διεκίνοιο εὐνοϊκοὶ πρὸς τὸν Μίτων.

Ὁ Πανούργος ἀνεκίνητο, ὅτι: ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων, οἱ αὐλικοὶ ἦσαν ἀνήσυχοι: καὶ ἐζητοῦν πανταχῶθεν πληροφορίας.

— Ἀρπάδ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐξέλθῃ μήπως τὸν ἴδου ἀνεῦ πύλου.

Ἐν συντόμῃ τὰ πράγματα ἔδειξαν καλῶς. Τὴν δευτέρην ἡμέραν ὁ Μίτων ἦρχισε νὰ ἀνησυχῇ. Τὴν νύκτα παρουσιάθη ὁ Μακρὺς. Εἶχε κάμει μέγαν κόλον διὰ νὰ ἀποκρύψῃ τοὺς φύλακας.

— Ἡ δουλειὰ μᾶς πάχει πρῶτα, λέγει πρὸς τὸν πρίγκηπα. Ἡ δευτέρα τάξις εἶνε με τὸ μέρος μᾶς. Ἐτοχοκολλήσαμεν πανταχῶν εἰδοποιήσεις περὶ τῆς προσεχούσης ἀνάστασιν. Δὲν μένει τώρα ἢ νὰ φέρωμεν καὶ τὸν στρατὸν μαζὺ μᾶς. Ὅλιγον ἀκόμη ὑπομονὴν καὶ γίνεσθαι βασιλεὺς.

Ἡ τρίτη ἡμέρα ἐφάνη ἀτελεύτητος εἰς τὸν πρίγκηπα. Τὴν ἐσπέραν ἦλθεν ὁ Ἀναΐθς καὶ τὸν ἐπεσκέψθη.

Τρέμων ἀπὸ τὸν φόβον ὁ ποιητῆς ἐκόμειζεν κακὰς εἰδήσεις.

— Ὁ Ἀρπάδ ἔλαβεν αὐστηρὰ μέτρα ἐναντίον σου. Σὲ ἐπρόκηρυξε καὶ ὅποιος θέλει σὲ φονεῖ: διὰ νὰ πάρῃ ἀνταμοιβήν. Ἐπίσης ὅστις δήποτε σοὶ παρέχη βοήθειαν καὶ αὐτοὺν θὰ κατακλιθέται: εἰς θάνατον. Ἐκρηγῶσθῃ ὁ στρατιωτικὸς νόμος.

Εἶπε ταῦτα καὶ ἀπῆλθε μετὰ σπουδῆς.

Τώρα, ὁ Ἀναΐθς εἶχε παρακολουθηθῆ χωρὶς νὰ τοῦ γινώσκῃ, ἀπὸ ἕνα κατάκον τῶν βασιλέων. Ὁ κατάσκοπος εἶχε σημειώσῃ τὴν οἰκίαν καὶ ἐν τῇ βεδοκίᾳ: ὅτι θὰ ἐλαίβωσιν τὴν ἀνταμοιβὴν τὴν ὅποιαν εἶχον ὑποσχεθῆ ὁ Ἀρπάδ, ἐσορῶσθῃ τὰ ἐπόμενα:

Μεταμορφωθεῖς τὴν ἐπομένην εἰς ἐφημεριδοπώλην ἔστη ἐπιπροσθεν τῆς οἰκίας φωνάζων.

— Ἐφημεριδῆς!... Ἐφημεριδῆς!... Ἡ συλλήψις τῶν συνομωτῶν!... Ἡ μητέρα τοῦ Μίτων εἰς τὰ βασιανιστήρια!...

Ὁ Μίτων εἶχον ἀκούσει ταῦτα, καὶ χωρὶς νὰ διαστάξῃ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν κρήνην του. Χωροφυλάκες τότε ἔπεσαν κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἔδεσαν. Κατόπιν τὸν ἀπήγαγον.

Μετὰ μίαν ὥραν οἱ πέντε σύντροφοι ἐφθάνον εἰς τὸν κρήνην τὴν κενήν. Ὅλιγον μάλιστὰ ἔλειψε νὰ πέσοιν ἐντὸς παγίδος τὴν ὅποιαν χάρις εἰς τὸν Μακρὺν κατῶρθωσαν νὰ ἀποφύγουν.

Ὁ Ἀρπάδ, κλεισμένος ἐντὸς τοῦ δωματίου του, ἐπεριπάτει ἀδαλεῖπτως, ὡς ἄρκτος ἐντὸς κλωθοῦ. Ἀπὸ κειροῦ εἶχε κερῶν ἐλαίβωσιν ἐν τηλεγράφῳ, τὸ ὅποιον περιέγραφε τὴν κατάστασιν τῶν πνευματικῶν. Διὰ τῶν ἐπισήμων γραμμῶν διέδλεπε τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεως. Ἄν ὁ πρίγκηψ δὲν συρραβάνεσθαι, ἡ ἐπανάστασις θὰ ἐφεργήγντο.

Ἐπίαξε τὴν ῥίνα ἐπὶ τῶν ὀάλων τῶν παραθύρων, μὴ τολμῶν νὰ δεῖξῃ τὴν γυνήν κεφαλὴν του, ἐλπίζων χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ γινώσκῃ τί. Εἶδεν ἕνα ἵππον λευκὸν καὶ ἀφρόντα, ὁ ὅποιος διέληε τὴν θύρον τῆς ἀλλῆς καὶ ἔστη. Ὁ νέος ὅστις ἐκάλυθη ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἀφίππευσεν ἐλαφρῶς καὶ διέληε διὰ μέσου τῶν ἐκπλήκτων φυλάκων. Ἦτο ὁ κύριος Πανούργος ὁ ὅποιος ἀνήλθε μετὰ τὰ τέσσαρα τὴν κλίμακα. Ὁ θαλαμοφύλαξ εἰσῆλθε καὶ ἠρώτησε τὴν αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ἂν ἐπέτρεπε νὰ παρουσιασθῆ ἐνώπιόν του εἰς ἀγγελιαφόρος. Ὁ Πανούργος εἰσήλθε.

— Μεγαλειότητα, ἀνεφώνησεν. Ὁ ἀπατεῶν συνεληφθῆ!

— Λέγεις τὴν ἀλήθειαν; ἐρωτᾷ ὁ Ἀρπάδ, ἔτοιμος νὰ κλάσῃ ἀπὸ χαρὰν!

— Μεγαλειότητα, εἶπὼν ὑπέδειξε πού νὰ τὸν φυλάκισουν καὶ ὑπέδειξε ὡσαύτως νὰ τὸν ἄλυσοδέσωσιν. Ἔσκασα δύο ἵππους διὰ νὰ σοὶ φέρω τὰς εἰδήσεις.

— Ποὺς εἶσαι;

— Ἀνήκω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας καὶ με ὀνομάζου Πανούργον.

— Ἀπὸ τοῦδε, διὰ νὰ σὲ ἀνταμείψω σὲ ὀνομάζω κῆμητα Πανούργον.

— Εὐχαριστῶ, ἀναφωνεῖ ὁ Πανούργος. Καὶ τί προτάσσετε τώρα, Μεγαλειότητα;

— Νὰ ἀποκεφαλίσουν ἀμέσως τὸν Μίτων καὶ νὰ μὸς φέρουν τὴν κεφαλὴν του.

Ὁ Πανούργος μετὰ μεγίστης ἐπιτηδεότητος ἀπέκρυψε τὸν τρόπον τὸν ὅποιον ἠσθάνθη, ὅταν ἦκουσε τοιαύτην διαταγήν. Περιορίσθη διὰ νὰ κάμῃ μορφασμόν ἀπαρεσκείας.

— Μεγαλειότητα, λέγει, ἀν φωνηθῆ ὁ ἕνοχος κρυφίως, τότε καθε ἔτος, θὰ ἔχωμεν καὶ ἀπὸ ἕνα Μίτων, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει: ὅτι ὁ συλληφθεὶς εἶνε ὁ ἀληθινός, προτιμότερον νὰ ἀποδειχθῆ ὁ θάνατός του κατόπιν δικῆς ταχειᾶς πλὴν αὐθεντικῆς;

— Μὰ τὸν Θεόν, ἀπαντᾷ ὁ Ἀρπάδ, εἶσαι σωστός Πανούργος.

— Δὲν θάναται ἡ ἡμετέρα Μεγαλειότης, νὰ φαντασθῆ πᾶσον Πανούργος εἶμαι.

— Ἐπιφορῶσιν λοιπὸν νὰ συγκαλέσῃ τὸ στρατοδικεῖον. Ἰδοὺ ἐν διατάγμα τὸ ὅποιον σοὶ παρέχει πληρεξουσιότητα. Πλὴν σπεύσον!

Ὁ Πανούργος κατήθη τὴν κλίμακα. Εἰς τὴν αὐλὴν συνῆνησε τὸν κατάσκοπον συνοδευόμενον ἀπὸ τοὺς φύλακας αὐτοῦ καὶ ὁ ὅποιος ἦρχετο νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν βασιλέα. Ὁ Πανούργος ἔπεσε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπέδειξε τὸ βασιλικὸν διατάγμα ἐντάξας ταυτοχρόνως νὰ βίψωσι τὸν κατάσκοπον ἐντὸς ἐκρήτης ὕψεως. Τοῦτο καὶ ἐγένετο πρὸς μεγίστην ἐκπλήξιν τῶν ἐνδιαφερομένων. Ὁ Πανούργος ἐξακούσθη τὸ σχέδιον τὸ ὅποιον εἶχε καταστρώσει ὁ Πανακογλύφτης, μετέβη εἰς τὴν φυλακὴν, ἐπέδειξε τὸ πληρεξουσίον αὐτοῦ εἰς τὸν ἀρχιδεμοφύλακα τοῦ Πύρου ἐντὸς τοῦ ὅποιου ἐκρατεῖτο ὁ αἰχμάλωτος πρίγκηψ.

— Τὸν ἐκλίσαι εἰς ἕνα ὑπόγειον, ὀδοθήκοντα μέτρα ὑπὸ τὸ ἐδαφος, λέγει ὁ δεμοφύλαξ.

— Αὐτὸ εἶνε σφάλμα! ἀπαντᾷ ὁ Πανούργος. Ἐπιληροφορήθη ὅτι οἱ συνομωτῆ: ἔχουσι κατασκευάσει: ὑπογείους διόδους. Ἀναδιόρατέ τον ἐπάνω ἀμέσως. Δὲν εἰμποροῦν νὰ τὸν ἀναζητήσουν ἐδῶ.

— Ἀλλὰ... ἀντίτειπε ὁ ἀρχιδεμοφύλαξ.

— Βασιλικὴ διαταγή! λέγει ὁ Πανούργος. Θὰ φάγομεν ἀπὸψε μαζὶ καὶ εἰς τὰ ἐπιδόρπια θὰ σοὶ δώσω ἐμπιστευτικὰς ὁδηγίας. Τὶ τρώγεις συνήθως;

— Τρώγω ὄλιγον τὸ βράδυ, λέγει: εἰδὼς ὁ ἀρχιδεμοφύλαξ.

— Ἐνωσθ'... Καμμία σούπα ἀπὸ μπιζέλια. Αἱ Χρειάζεται νὰ τρώγῃ κᾶνεῖς καλλίτερον. Νὰ παραγγίλῃς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μεκάτσα» τέλειον ἄριστον διὰ τὸν κῆμητα Πανούργον.

Ὁ ἀρχιδεμοφύλαξ ὑπήκουσε. Μετὰ τινὰς στιγμῆς ὁ Πανακογλύφτης ἐκόμειζεν ὁ ἴδιος κἀνιστρον περιέχον φαγητῶν, καὶ καθ' ἡν στιγμήν παρέστητεν αὐτῶ, ὁ Πανούργος κἀπώρθωσε νὰ τοῦ εἶπῃ μερικ

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΜΙΚΡΟΠΑΝΤΡΕΜΕΝΗ

Μιά κόρη, μιὰ Γιαννιώτισσα, μιὰ μικροπαντρεμένη, σὸ παραθύρι κάθονταν στὴ λίμνη ἀγγαυτεῖν...

Ἐκκλησία καμωμένη ἀπὸ ἓνα μόνον δένδρον.

Εἰς τὴν Καλλιφρονίαν ἓνα γιγάντειον ἐγγύριον δένδρον πρέσχε τὴν ἀφθονον ζυλείαν...

Μαγνῆται σηκώνοντες τόνους βάρους

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὰ μεγάλα μεταλλουργεῖα μεταχειρίζονται διὰ τὴν ἄρσιν...

Ὁ ἄνευ οὐράτου τηλεγράφος εἰς τὴν Ἀφρικὴν

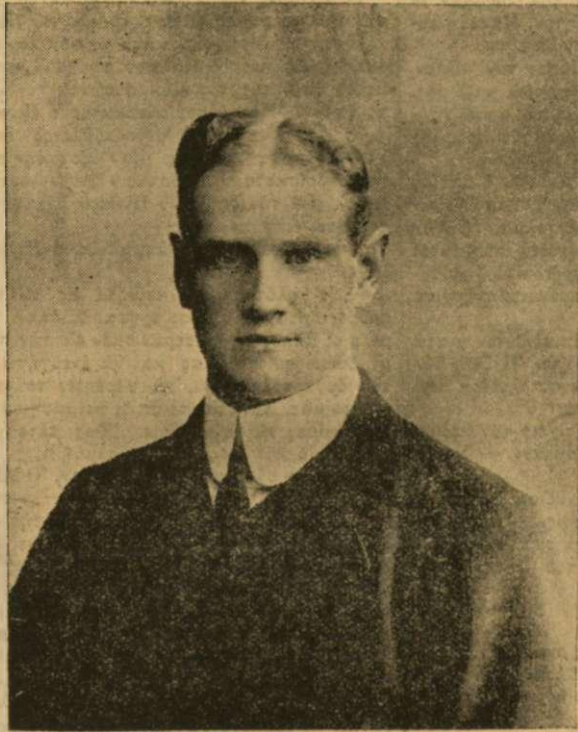
Οἱ Γερμανοὶ ἐφήρμισαν εἰς τὴν Νοτιοδυτικὴν Ἀφρικὴν τὸν Μαρκώνιον τηλεγράφων...

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

ΙΩ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Ἑλλαν Ὀλυμπιονίκης εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Σπάθης

ΜΕΛΛΑΝΔΕΡ

Ὁ Σουηδὸς Ὀλυμπιονίκης τοῦ Πεντάθλου

τὴν χώραν τῶν Ἑσπερίων. Καὶ τὸν ἐφήρμισεν διὰ νέας πρακτικὰς μεθόδους...

Δένδρον βρύσι.

Εἰς τὸ Κόγκον, μέσῃ εἰς τὰς παρθένους ἀνδρῶν ἀφρικανικῆς ἐρήμου...

Βρύσι... ἄμιου.

Εἰς τὸν Καναδῶν ὑπάρχει μίξ βρύσι ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξακολουθητικῶς χύνεται ἀντι...

Ὅποιοι συλλαμβάνει τὸ γέλι ἀπὸ τὴν οὐρὰ καὶ τὴν γυναικὰ ἀπὸ τοὺς λόγους...

Ἰαπωνικὴ παροιμία

ΛΑΪΚΑ

Τὸ βούλιαγμα

Ἐνας κόκκινος βράχος ἀκετὰ ὑψηλός, κείμενος πρὸς βορρᾶν ἀκριβῶς τῶν Θηβῶν...

Ἐκεῖ, παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς ὠκεῖας αὐτῆς λίμνης, ὑπῆρχον πρὸ ὀλίγων ἐτῶν πολὺ εὐφοροὶ γάϊκι...

Εἰς ἓνα μέρος ἐκεῖ κάποιος χωρικός ἐκ τῶν πλησίον χωρίων ἀφοῦ ἐθέρισε τὸν σῖτόν...

Διερχόμενος ἐκεῖθεν ἄλλος χωρικός καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀλώνιζοντα Κυριακὴν ἐτόλμησε

ρέλευσιν τῶν ὀπίσθων ὁ κόρκος τοῦ κύγου θὰ γίνῃ πολὺ τιμωρὸς λίθος...

Διαβολάκι.

Οἱ Πειραταὶ

Εἰς τοὺς Γκαργκλιάνους ὑπάρχει παράδοσις, κατ' ἣν μιὰ φορὰ πειρατὰὶ ἐλθόντες διὰ νὰ...

Γιὰ πη' ἄτε παλλικάρια γιὰ χορεῦτε μαυρομμάταις ὡς που νὰ ὄγη τὸ φεγγάρι...

Οἱ κάτοικοι ἐννοήσαντες τὸ ἔσχα, ἄμα ἐνύκτωσαν ὀλίγον διεσκορπίσθησαν...

Ε. Ν. Νάτσος.

Ἡ ΝΗΣΟΣ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΩΝ

Μία ἄλλη πληγὴ τοῦ τὴν βασιλίξει

Ἡ νῆσος Φορμύζα, ἀνηκούσα εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, δικαίως δύναται νὰ φέρῃ τὸν τίτλον...

Ἄλλὰ δὲν εἶνε τοῦτο μόνον τὸ κακὸν τῆς νῆσου ταύτης εἰς τὰ ἐνδότερα αὐτῆς ζῆ ἀγρία φυλὴ...

Οἱ Ἰάπωνες οὐτε σκέπτονται καὶ νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσουν ἐχθρικῶς, διότι θὰ ἐργαζέτο στρατὸς 100 χιλιάδων ἀνδρῶν...

Συμβουλί.

Ὁ πελάτης ἐθρονιάσθη εἰς τὴν καρέκλαν του καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸν κατάλογον...

— Λοιπὸν τί λές, Γιάννη, νὰ πάρω; Ὁ ὑπρέτης ἐμπιστευτικῶς: — Νὰ πάρῃς τὸ καπέλλο σου καὶ νὰ φύγῃς...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τὸ μικρόβιον τῆς λέπρας

Ὁ δόκτωρ Νικόλ ἔκαμε σπουδαιστάτας ἀνακρινώσεις εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν...

Ὁ δόκτωρ Νικόλ καταγίνεται ἤδη εἰς τὴν εὐρεσιν κατακλήλων ὁροσῶν ἢ φορμάκου τῆς φοβερᾶς ταύτης νόσου...

Ψωμί ἀπὸ... ξύλου

Εἰς Ἀγγλὸς βεβαιοὶ ὅτι τὸ ξύλον τοῦ πρίνου καὶ ἄλλα εἶδη ξύλων εἶναι καταλλήλοτα...

Ὅτι ἐλπίσωμεν διότι τότε ἡ φτωγαλογία θὰ τρώγῃ τὸ ψωμί ἐξ ἀνάγκης φθινότερο,

Ἐκρηγνύμενος βράχος

Εἰς μίαν σήραγγα τῆς Αὐστρίας, τὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα Τοῦνελ τῶν ταύρων, ὁ καθηγητῆς Μπέκε...

Τί ἠμπορεῖ νὰ σύρῃ ἓνας ἵππος

Ἐνας ἵππος, ὅσον δήποτε κακὸς καὶ ἂν εἶναι ὁ δρόμος, ἠμπορεῖ νὰ σύρῃ ἐπὶ κάρρου τὸ πετραπλοῦν...

Δ. ΑΝΔΡΙΕΦ

ΤΟ ΠΕΔΙΟΝ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

[Τὸν τίτλον τοῦτον ἐνομίσαμεν καταλλήλοτατον διὰ τὴν ἐπομένην περιγραφὴν, τὴν ὁποίαν ἀπεσπάσαμεν ἐκ τοῦ δαιμονίου ἔργου τοῦ πρωτοτυπωτέρου τῶν Ρώσων συγγραφέων, Λεωνίδα Ἀνδριέφ, τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται «Εὐρυθρὸς Γέλως». Τὸν «Εὐρυθρὸν γέλωτα», συνέγραψεν ὁ ἀριστοτέχνης λογογράφος διαρκούντος εἰδέτι τοῦ Ρωσοαἰωνικοῦ πολέμου καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ἴτου, παριστάνων τοῦ πολέμου τὰς φρικαλεότητας καὶ τὰ βάσανα τοῦ στρατοῦ, νὰ συντελέσῃ διὰ τῶν εἰκόνων τοῦ τῶν πραγματικῶν εἰς τὴν τεθῆ τέρμα εἰς τὸν καταστρεπτικὸν πόλεμον.

Ἡ παραθεῖσα ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ ἐντύπωσις ὑπῆρξε ζωηροτάτη. Ὁ «Εὐρυθρὸς Γέλως» μετεφράσθη εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ ἀναγνωσθεὶς ἀπλήρωτος ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον. Τὸ δραματικώτερον τοῦ συνόλου τοῦ ἔργου εἶνε ὅτι ὁ Ἀνδριέφ παριστᾷ τοῦτο συγγραφόμενον ἀπὸ ἀξιοματικῶν τοῦ στρατοῦ ἀπολέσαντα τὰς φρένας κατὰ τὰς αἱματηρὰς μάχας, κατὰ τὰ βάσανα τῆς πείνης, τῆς δίψας, τῶν κυνικῶν καυμάτων, τῆς θέας τοῦ αἵματος καὶ τῶν ἀκρωτηριασμῶν τῶν ἀνδρῶν του].

«... Ἐκοιμώμην, ὅτε ὁ ἰατρός με ἀφύπνισε, ὠθῶν τὸν ὦμόν μου μετὰ προσοχῆς. Ἠγέρθην καὶ ἀναπηδήσα, ἀνέδωκα κραυγὴν, ὅπως ἐπράττομεν συνήθως, ὁσάκις μᾶς ἀφύπνιζε κάνας καὶ ὄρα εἰς τὴν εἴσοδον τῆς σκηνῆς μας. Ὁ ἰατρός ὅμως ἐ συνεκράτησεν ἰσχυρῶς ἀπὸ τὸν βραχίονα, ζητῶν συγγνώμην.

— Σὲ ἐτρόμαξα, λέγει. Καὶ ἔχεις ἀνάγκην ὑπνοῦ....

— Πέντε ἡμέραι καὶ πέντε νύκτες... Ἐψιθύρισα, ἀποκοιμώμενος ἐκ νέου. Μοὶ ἐφάνη ὅτι ὁ ὑπνός μου διήρκεσε πολὺ, ὅταν ὁ ἰατρός ἤρχισεν ἐκ νέου ὀμιλῶν καὶ κεντῶν τὰς πλευράς καὶ τὰς κνήμας μου.

— Ἀλλὰ εἶνε μεγάλη ἀνάγκη. Ἐύπνα, σὲ παρακαλῶ. Εἶνε μεγάλη ἀνάγκη σοὶ λέγω. Συλλογίζομαι... ὦ δὲν εἰμπορῶ, συλλογίζομαι ὅτι ἀφήσαμε ἐξω μερικὸς πληγωμένους....

— Ποίους πληγωμένους; Ὅλην τὴν ἡμέραν τοὺς ἐστελενας ἐδῶ. Ἄφες με ἴσυχον. Τὸ γνωρίζεις ὅτι πέντε ἡμέρας ἔχω νὰ κλείσω μάτι.

— Μὴ θυμῶνεις ὑπετονθόρῃσεν ὁ ἰατρός, τοποθετῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ πηλήκιόν μου. Ὅλοι κοιμοῦνται. Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξυπνήσω κανένα. Κατῶρθωσα νὰ μοῦ δοθοῦν μία μηχανὴ σιδηροδρομικὴ καὶ ἐπὶ τὰ βαγόνια, ἀλλὰ χρειάζομαι ἄνδρας... Σὲ παρακαλῶ! Ὅλοι κοιμοῦνται καὶ ὅλοι ἀρνοῦνται νὰ με βοηθήσουν. Φοβοῦμαι μήπως ἀποκοιμηθῶ καὶ ἐγώ. Δὲν ἐνθυμοῦμαι, ἀπὸ πότε δὲν ἐκοιμήθην. Κατέβα λοιπὸν! Κάμε μου τὴν χάριν! Αἶντε γιάσου! σὲ παρακαλῶ!...

Ὁ ἰατρός ἦτο ὠχρὸς καὶ ἐρρίγει. Ἐκαστος ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ ὅταν, ἂν μόνον μίαν στιγμὴν κατακλίνετο, θὰ ἀπεκοιμᾶτο καὶ θὰ ἔμενε κοιμώμενος ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς κατὰ συνέχειαν. Οἱ πόδες μου δὲν με συνεκράτουν καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀπεκοιμήθην ὄρθιος, ὅτε αἰφνιδίως καὶ ἀπροσδοκῆτως ἐνεφανίσθη πρὸ ἡμῶν μία γραμμὴ μαύρου σκιῶν. Ἦσαν τὰ βαγόνια καὶ ἡ σιδηροδρομικὴ μηχανή. Πλησίον αὐτῶν, μάλιστα διακρινόμενοι εἰς τὸ σκότος, μερικὸι ἄνθρωποι ἐπλανῶντο βραδέως καὶ συνηλῶς. Δὲν ὑπῆρχε, κανὲν φῶς οὔτε ἐπὶ τῆς μηχανῆς οὔτε εἰς τὰ πλάγια τῶν βαγονίων, καὶ μόνον ἀπὸ τὴν κεντροδόχον ἀνεδίδετο ἐρυθρὰ λάμψις ὑποσκότεινος ἀντανάκλωμένη ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ράβδων.

— Τί τοῦτο; ἠρώτησα, ἐν βῆμα κάμων πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ τραῖνον, Ἐλησμώνησες; Ὁ ἰατρός ἐπρεμεν ἀπὸ τὸ ψῆχος καὶ ἐνῶ τὸν παρετήρουν ἠσθάνομην καὶ ἐγώ τὸ αὐτὸ ταχὺ ῥίγος διατρέγων ὀλόκληρον τὸ σῶμά μου.

— Κατὰρ! Ἐφώνησα βραδέως. Δὲν εἰμποροῦσες νὰ πάρῃς κανένα ἄλλον μαζὶ σου; — Σιώπα! παρακαλῶ, σιώπα! καὶ ὁ ἰατρός με ἤρπασεν ἀπὸ τὸν βραχίονα. Κἀποιοῦ ἠφωὴν ἠκούσθη ἐκ τοῦ σκότους.

— Καὶ δεκαπέντε κανονίαι, ἂν ρίψης, κανέναι δὲν θὰ μετακινήθῃ. Ὅλοι κοιμοῦνται. Ἦνας εἰμπορεῖ νὰ τοὺς δέσῃ ὅλους. — Ἐκείνους ἐσεισε τὴν χεῖρα. — Περισσότεροι τρελλοὶ παρὰ πληγωμένοι.

Πρὸ ὀλίγου πέρασα ἐμπροσθεν τοῦ νυκτοφύλακος. Με παρετήρησε καὶ δὲν εἶπε λέξι. Οὔτε κἂν μετεκινήθη. Καὶ αὐτὸς ἐκοιμήτο. Ὁρθίος!

Ὁ ὀμιλῶν ἐχασμοῦρήθη καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ ἐτριξάν. Σημείον, ὅτι ἐτενώνετο. Ἐστηρίχθην εἰς τὴν πλευρὰν ἐνὸς βαγονίου, σκοπεύων νὰ ἀναβῶ... καὶ στιγμιαίως ὁ ὑπνός με κατενίκησε. Κἀποιοῦ με ὤθησεν ὀπίσθεν καὶ με ἐρρίψεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης καὶ ἐγὼ ἤρχισα νὰ τὸν λακτίζω, χωρὶς νὰ γνωρίζω διατὶ καὶ πάλιν ἀπεκοιμήθην, ἀκούων ὡς ἐν ὄνειρῳ τμήματα συνδιαλέξεων.

— Εἰς τὸ ἐβδομὸν βέρστιον. — Ἐλησμώνησες τοὺς φανούς; — Ὁχι! — Φέρ τους ἐδῶ. Πῆς στὸ μηχανικὸ νὰ κάμῃ ὕπισθεν.

Τὰ βαγόνια τῶρα ἐσειόντο προχωροῦντα ἐμπρός, κάμνοντα ὕπισθεν, ὡς παραζαλισμένα. Καὶ βαθμηδόν, ἐνεκὸν ὄλου τοῦτοῦ τοῦ θοοῦ καὶ ἐπειδὴ ἐκείμην ἀνακαυτικῶς καὶ ἠσυχῶς, ὁ ὑπνός με ἐγκατέλειπεν. Ὁ ἰατρός ὅμως ἐκοιμᾶτο βραδέως, καὶ ὅταν ἔλαβον τὴν χεῖρά του, ἠσθάνθη ταύτην ὡς χεῖρα πτώματος, βραδείν καὶ ἀκαυπνον. Τὸ τραῖνον τῶρα ἐκινεῖτο βραδέως καὶ μετὰ προσοχῆς, ἐλαφρῶς σειόμενον, ὡς διερευνοῦν τὸν δρόμον του. Ὁ φοιτητής, ὅστις ὑπῆρξεν ὡς νοσοκόμος, ἤναψε τὴν λαμπράδα τοῦ φανοῦ, ἡ ὁποία ἐφώτισε τὰ πλευρὰ τῆς ἀμάξης καὶ τὸ μελανὸν ἄνοιγμα τῆς εἰσόδου καὶ εἶπε θυμωδῶς:

— Κατὰρ! Μᾶς χρειάζονται τῶρα... Ἀλλὰ καλλίτερον νὰ τὸν ἐξυπνήσῃς τὸν ἰατρὸν, διότι σὲ λίγο δὲν θὰ εἶνε τοῦτο δυνατόν τὸ γνωρίζω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου.

Ἐξυπνήσαμεν τὸν ἰατρὸν, ὅστις ἀνεκάθισε συστρεφῶν τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐδοκίμασε νὰ κατακλιθῇ ἐκ νέου, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀφήσαμεν.

— Δὸς του λίγη βότκα, εἶπεν ὁ φοιτητής.

Ἐπίσθεν ὀλίγον οἰνόπνευμα καὶ ἡ νύστα ἐξηλείφθη ἐντελῶς. Τὸ μέγα μαῦρον τετραγώνον τῆς θύρας ἤρχισε νὰ καθίσταται ὑπέρουθρον, ἔπειτα ἐρυθρόν... κάπου ἐκ τῶν ὕπισθεν τῶν λόφων ἐνεφανίζετο ὑπερμεγέθης ἀναλαμπὴ πυρῆς. Ἦτο ὡσάν νὰ ἀνέτελλεν ὁ ἥλιος ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός.

— Εἶνε μακρὰ. Τοὐλάχιστο εἴκοσι βέρστια.

— Κρυῶνω, λέγει ὁ ἰατρός συγκροῦν τοὺς ὀδόντας. Ὁ φοιτητὴς ἐκύτταζεν ἀπὸ τὴν θύραν καὶ μοὶ ἐνευσε νὰ πλησιάσω. Ἐπλησίασα καὶ παρετήρησα. Εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος ἀκίνητοι ἀνκλαμπάι, παρομοίωι πυρῶν εὐρίσκοντο εἰς σειρὰν σιωπηλῆν. Ὡσάν δωδεκάδες ἡλίων νὰ ἀνέτελλον ταύτοχρόνως. Καὶ τῶρα τὸ σκότος δὲν ἦτο τόσον μέγα. Οἱ μεμαυρισμένοι λόφοι καθίσταντο πυκνότερον μελανοί, ὄξεις διαχρυσόμενοι κἀθῶθεν τοῦ οὐρανοῦ ψαλιδοστοὶ καὶ κυματώδεις, ἐνῶ τὸ μέτωπον αὐτῶν ὑπερεπληροῦτο ἐρυθρὰ ἀπαλῆς ἀνκλαμπῆς, ἀκινήτου καὶ σιγηλῆς. Ἐρρίψα ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ φοιτητοῦ τὸ πρόσωπον τοῦτο ἐφωτίζετο ἀπὸ τὸ αὐτὸ φανταστικὸν χρῶμα τοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον εἶχε μεταβλήθῃ εἰς ἀέρα καὶ φῶς.

— Εἶνε πολλοὶ πληγωμένοι; ἠρώτησα.

Ἐκεῖνος ἐσεισε τὴν χεῖρα.

— Περισσότεροι τρελλοὶ παρὰ πληγωμένοι.

— Πραγματικὸι τρελλοὶ;

— Καὶ τί ἄλλο λοιπὸν;

Μὴ παρετήρησεν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐφερον τὴν αὐτὴν ἀπλανῆ, ἀγρίαν ἔκφρασιν, πλήρη ψυχρῆς φρίκης, τὴν αὐτὴν ἔκφρασιν, τὴν ὁποίαν διέκρινά ποτε εἰς τὸ πρόσωπον ἐνὸς στρατιώτου πηλόντος ἀπὸ ἡλίαςιν.

— Μὴ κυττάζῃς ἔτσι, εἶπον ἀποστρέφων τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ ὁ γιατρός ἐτρελλάθη. Κυττάζε τον.

Ὁ ἰατρός δὲν εἶχεν ἀκούσει. Ἐκάθητο σταυροποδητῆ, ὡς Τούρκος σεῖων τὸ σῶμα του δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, κινῶν τὰ χεῖλη καὶ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων του, χωρὶς νὰ ἀποδίδῃ δι' αὐτῶν τὸν ἐλάχιστον ἦχον. Καὶ εἰς τὸ βλέμμα του, ὑπῆρχεν ἡ αὐτὴ ἀπλανῆς, βλακώδης, ἀμβλεῖα, καταπλήσσοσα, ἔκφρασις.

— Κρυῶνω, εἶπε καὶ ἐμεδίχασε. Στὸ διάβλο ὄλοι σας! ἐκράνυατε προχωρῶν εἰς μίαν τῆς ἀμάξης γωνίαν. Τί με πέρατε μαζὶ σας; Κανείς δὲν ἀπήντησεν. Ὁ φοιτητὴς ἵστατο παρατηρῶν τὴν ἄφωρον ἐκτεταμένην ἀνκλαμπὴν, καὶ τὸ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς του μέρος με τὴν βοστρυχῶδη κόμην ἦτο νεανικόν. Καὶ ὅταν τὸν παρετήρησα, ἀγνωστικῶς, ἐφαντάσθην λεπτὴν γυναικείαν, μητροικὴν χεῖρα θαυπέουσάν τὴν κόμην ἐκείνην. Καὶ ἡ εἰκὼν ἦτο τόσον δυσάρεστος, ὡστε ἐν αἴσθημα μίσους ἀνεπηδήσεν ἐντὸς τοῦ στήθους μου καὶ δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ τὸν βλέπω χωρὶς ἀπέχθειαν.

— Πόσον ἐτῶν εἶσαι; ἠρώτησα τοῦτον. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐστράφη, οὔτε ἀπήντησεν.

Ὁ ἰατρός ἐξηκολούθη: μετακινῶν τὸ σῶμά του δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ.

— Κρυῶνω.

— Ὅταν συλλογίζομαι... ἔλεγεν ὁ φοιτητὴς μένων ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του... ὅταν συλλογίζομαι, ὅτι ὑπάρχουν δρόμοι, οἰκίαι, πανεπιστήμιον...

Ἐσταμάτησε ὡσάν νὰ εἶχεν εἶπη ὅλα ὅσα εἶχε νὰ εἶπῃ καὶ ἐσιώπησεν. Αἰφνιδίως τὸ τραῖνον ἐσταμάτησε σχεδὸν στιγμιαίως, καὶ ἡ αἰφνιδία στάσις με ἔκαμε νὰ πέσω. Ἦκουσα φωνάς. Ἐπηδήσαμεν ἔξω. Ἐμπροσθεν τῆς μηχανῆς ἐκεῖτο κάτι, ἐνῆς ὄγκου ὅχι πολὺ μεγάλου καὶ ἐκ τοῦ ὄγκου τοῦτου ἐπρόβλεπεν ἓν σκέλος.

— Πληγωμένους;

— Ὁχι. Νεκροί. Ἡ κεφαλὴ ἔχει ἀποκοπῆ. Ὁ ἀνάψω τὸν μεγάλον φανὸν καὶ ἂς λέγουν ὅτι θέλουν. Ἄλλως θὰ τσακίσωμε κανένα πληγωμένον.

Τὸ πολτώδες πτώμα ἐσύρθη ἐκτὸς τῶν γραμμῶν. Πρὸς στιγμὴν τὸ σκέλος ὑψώθη εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἔπειτα τὸ σύνολον ἐξηφανίσθη ἐντὸς μαύρης χάνδακος. Ὁ μέγας φανὸς ἠνάσθη καὶ ἡ μηχανὴ στιγμιαίως ἐπροχώρησε.

— Ἀκούστε, ἐψιθύρισε κάποιος, πλήρης πωπηλοῦ τρούμου.

Πῶς συνέβη καὶ δὲν ἠκούσαμεν τοῦτο προηγουμένως! Πανταχόθεν... ἦτο ἀδύνατον νὰ καθορισθῇ ὁ τόπος... εἰς στεναγμούς ἀδιάκριτους καὶ διακρῆς καὶ σπαρταζικὰ ἄρδεις, θυμακτικῶς ἤρεμοι ἐν τῇ ἐκτάσει αὐτοῦ, καὶ ὅμως ἀδιάφορος... οὐτῶ μὲς ἐφάνετο... ἐξικνεῖτο μέχρις ἡμῶν. Εἶχομεν ἀκούσει πολλὰς κραυγὰς καὶ πολλοὺς στεναγμούς, οὗτος ὅμως οὐδαμῶς ὁμοιάζε με ἐκείνους τοὺς ὁποίους εἶχομεν ἀκούσει προηγουμένως.

Ἐπὶ τῆς σκιερᾶς ἐρυθραπῆς ἐπιφανείας, οἱ ὀφθαλμοὶ μας οὐδὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνοισιν καὶ ὡς ἐκ τούτου αὐτὴ ἡ γῆ καὶ αὐτὸς ὁ οὐρανὸς, φωτίζόμενοι ἀπὸ οὐδέποτε ἀνατέλλοντα ἥλιον, ἐφάνοντο ἀναδίδοντες τὸν στεναγμὸν ἐκεῖνον.

— Τὸ πέμπτον βέρστιον, ἀνεφώνησεν ὁ μηχανικός.

— Ἀπὸ ἐκεῖ ἀκούεται, λέγει ὁ ἰατρός καὶ μὲς ἐδείκνυε διὰ τοῦ δακτύλου πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

Ὁ φοιτητὴς ἐρρίγησε καὶ βραδέως ἐστράφη πρὸς ἡμᾶς.

— Τί εἶνε; Εἶνε τρομερὸν νὰ τὸ ἀκούῃ κανείς.

— Ἄς καταβῶμεν.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐσταμάτησε καὶ ἡμεῖς κατήλομεν καὶ διηυθύνθημεν πρὸ αὐτῆς. Ὁ φανὸς ἐφώτισε τὰ ἔμπροσθεν ρίπτων φέγγους ἐπὶ τῶν σιδηρῶν γραμμῶν. Καὶ εἰς ἕκαστον βῆμα τὸ ὅπου ἐκάμνομεν, ἠκούομεν τὸν ὑπέρογιον στεναγμὸν, ὡσάν νὰ προήρχετο ἀπὸ τὴν ἐρυθρὰν ἀτυμφοαιραν, ὡσάν νὰ προήρχετο ἀπὸ αὐτῶν τῶν οὐρανῶν.

Ἐν τῇ συνεχείᾳ αὐτοῦ καὶ τῇ παραδόξῳ ἀδιφορίᾳ τοῦ μᾶς ὑπενθύμιζε τὸν θόρυβον ὅστις ἀκούεται εἰς τοὺς λειμῶνας ὅταν οἱ γεωργὸι κόπῃσι τὸν χόρτον τῆς γῆς. Καὶ συνητῶμεν νεκρὰ σώματα συγχρότερον καὶ συγχρότερον. Τὰ ἐξητάζομεν ταχέως καὶ ἀπερρίπτωμεν ἐκτὸς τῶν γραμμῶν, τὰ ἀδιάφορα, ἤρεμα, πολτώδη πτώματα, τὰ ὁποῖα, ἄφινον ἐλακιδεῖς κηλίδας, ἐκεῖ ὅπου τὸ αἶμα εἶχεν ἀπορροσηθῇ ἀπὸ τὸ χῶμα, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκείνο.

Κατὰ πρῶτον τὰ ἠριθμοῦμεν, ἔπειτα ἐλησμονήσαμεν τὸν ἀριθμὸν καὶ παρετήρημεν. Ἦσαν πολλοὶ... παρὰ πολλοὶ κατὰ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην νύκτα, ἡ ὁποία ἀπέπνεε ψῆχος καὶ ἀπέδιδε στῶνους ἀπὸ ἐκάστην ἵνα τῆς ὑπάρξῃς μας.

— Τί τρέγει; ἐφώνησεν ὁ ἰατρός ἀπειλῶν κάποιον διὰ τοῦ γρόνθου του... Γιατί ἀκούσατε...

Ἐπλησιάζομεν εἰς τὸ ἕκτον βέρστιον καὶ οἱ στεναγμοὶ καθίσταντο εὐκρινέστεροι καὶ ὀξύτεροι καὶ σχεδὸν ἠσθάνομεθα τῶρα τὰ συνεστραμμένα τρώματα, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐξηρχόντο οἱ τρομεροὶ ἐκείνοι ἦχοι.

Ἀνησυχῶς παρετηροῦμεν ἐντὸς τοῦ ροδοχρόου ἡμίφωτος, τοῦ τοσοῦτον ἀπατηλοῦ διὰ τὸ φαντασιώδες τοῦ φέγγους, ὅτε αἰφνιδίως, σχεδὸν πρὸ τῶν ποδῶν μας, παρὰ τὰς σιδηρᾶς γραμμὰς, ἀτομόν τι ἀνέδωκε βαρύν, παρακλιτικόν, θρηνώδη στεναγμὸν.

Ἐβρομεν στιγμιαίως τὸν πληγωμένον. Ἐκείνον, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐφάνετο ἀποτελούμενον μόνον ἀπὸ δύο ὀφθαλμῶν, τόσον μεγάλου ὅστω: ἐφάνοντο, ὅτε τὸ φῶς τοῦ φανοῦ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἐπαυσε τὴν γογγυσμὸν καὶ προσήλωσεν ἐφ' ἡμῶν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ κατόπιν ἐστήριξε τούτους ἐπὶ τῶν φανῶν μας καὶ εἰς τὸ βλέμμα αὐτοῦ διεκρίνετο τρελλῆ χεῖρ διότι: ἐβλεπεν ἀνθρώπους καὶ φῶτα, καὶ τρελλὸς φόβος μήπως καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ φῶτα ἐξαφανισθῶσιν ὡς ὀράματα. Ἴσως νὰ εἶχεν ἰδίῃ ἀνθρώπους μετὰ φανῶν κύπτοντας πρὸς αὐτὸν πολυλάκις, οἱ ὁποῖοι κατόπιν ἐξηφανίζοντο ἐν αἰματηρῷ συγκεχυμένῳ Ἐφιάλτῃ.

Ἐπροχωρήσαμεν καὶ στιγμιαίως σχεδὸν προσεκορῦσαμεν ἐπὶ δύο ἑτέρων πληγωμένων ἐξ ὧν ὁ εἰς ἡτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῶν γραμμῶν, ὁ δὲ ἕτερος ἐστέναζεν ἐντὸς χάνδακος. Ἐνῶ περισυνελεγόμεν τούτους, ὁ ἰατρός τρέμων ἀπὸ τὸν θυμὸν, εἶπε πρὸς ἐμέ.— Δοιπὸν; — καὶ ἀπεμακρύνθη. Μετὰ τινὰ βήματα συνητήσαμεν ἓνα ἄνδρα, ἐλαφρῶς πληγωμένον, ὁ ὁποῖος ἐπεριπάτει σιτηρίζων τὸν ἓνα βραχίονα διὰ τοῦ ἑτέρου.

Ἐβάδιζε με τὴν κεφαλὴν ἀνεστραμμένην πρὸς τὰ ὀπίσω, κατεθεῖται πρὸς ἡμᾶς, δὲν ἐφάνετο ὅμως νὰ μᾶς βλέπῃ, ὅτε παρεμερίσαμεν διὰ τὸν ἀφήσωμεν νὰ διέλθῃ. Πιστεύω ὅτι δὲν μᾶς εἶδε. Μίαν στιγμὴν ἔστη πλησίον τῆς μηχανῆς, ἔπειτα ἐστράφη, ἐξῆλθε τῶν γραμμῶν καὶ ἐξηκολούθησε βαδίζων.

— Ἐμπα μέσα καλλίτερα! ἐφώνησεν ὁ ἰατρός.

Ὁ πληγωμένος ὅμως δὲν ἀπήντησεν. Οὔτοι ἦσαν οἱ πρῶτοι, τοὺς ὁποῖους εὐρομεν καὶ ἐπλήρωσαν ἡμᾶς ἀπὸ φρίκην. Μετ' ὀλίγον ὅμως συνητῶμεν ἄλλους συγχρότερον καὶ συγχρότερον κατὰ μῆκος τῶν γραμμῶν καὶ ἐγγὺς αὐτῶν καὶ ὀλόκληρον τὸ πεδίον, φωτίζομεν ἀπὸ τὴν ἀκίνητον ἀνκλαμπὴν τῆς πυρῆς, ἤρχισε νὰ κινήται, ὡσάν νὰ ἦτο ζωντανόν, καὶ νὰ ἀνχοιδῇ βραδείας κραυγὰς, καὶ θρήνους καὶ κατάραι καὶ στῶνους. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ σκοτεινὰ σημεῖα ἐκινῶντο καὶ ἐσύροντο τῆδε κάκεισε ὡς ἡμιθανεῖς ἀστακοὶ ἀπολυθέντες ἐκ κανίστρου, με τεταμέναις κνήμας, μάλιστα ὁμοιάζοντα με ἀνθρώπους, τῶσον αἰ κινήσεις κύττων αἰ ἀσυνείδητοι καὶ διακεκομμέναι, τῶσον ἡ ἀπαισία των εὐκρινεῖται ἦσαν ἀλλόκοτα. Τινὲς ἦσαν σιωπηλοὶ καὶ ὑπήκοοι, ἄλλοι ἐστέναζον, ἐθρήνουν, ἐβλασφήμουν καὶ ἐξέφραζον τόσον ἐμπικρῆς μίσους κατ' ἡμῶν, διότι τοὺς ἐσώζομεν, ὡσάν νὰ ἤμεθα ἡμεῖς ὑπεύθυνοι, ὡσάν ἡμεῖς νὰ ἐφέραμεν τὴν αἰματηρὰν καὶ ἀδιάφορον νύκτα, ὡσάν ἡμεῖς νὰ ἤμεθα ἡ αἰτία τῶν τρομερῶν ἐκείνων πληγῶν καὶ τῆς μοναξίας αὐτῶν ἐν μέσῳ τῆς νυκτός καὶ τῶν νεκρῶν σωμάτων.

Τὸ τραῖνον ἦτο πλήρες καὶ τὰ ἐνδύματα ἡμῶν ἐστᾶζον αἶμα, ὡσάν ἐπὶ πολὺ νὰ παρεμείναμεν ὑπὸ βροχῆν αἵματος, ἐνῶ ἄλλοι πληγωμένοι εἰσεκομίζοντο καὶ τὸ πεδίον ζωογονηθὲν συνεχνεῖτο ἀγρίως ὡς καὶ πρῶτον.

Τινὲς τῶν πληγωμένων ἐσύροντο μόνοι των, ἄλλοι ἐκλονίζοντο καὶ ἐπιπτον. Εἰς στρατιώτης ἔτρεχε πρὸς ἡμᾶς. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο συντεθλασμένον, καὶ εἰς μόνος ὀφθαλμὸς παρῆμεν, λάμπων ἀγρίως καὶ φρικτῶς καὶ ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος ἦτο γυμνός, ὡσάν νὰ εἶχε ἐξέλθει ἀπὸ λουτρῶν. Με ἀπόβησε κατὰ μέρος, παρετήρησε τὸν ἰατρὸν καὶ ταχέως ἀρπάξας τοῦτον ἀπὸ τὸ στῆθος διὰ τῆς ἀριστερᾶς.

— Θὰ σοὺ τσακίσω, τὸ γουρονόμιστρο! ἐφώνησε τινάσων τὸν ἰατρὸν, καὶ ἐπίσης προσέθεσε βλασφημῶν.

— Καὶ τὰ δικὰ σας γουρονόμιστρο θὰ τσακίσω... Τιποτένοιο!

Ὁ ἰατρός ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὴν λαθὴν

του στρατιώτου, έπειτα προχωρήσας προς τούτον εφώνησε με θυμόν.

— Θα σε στείλω στο στρατοδικείο, παλάνθρωπε! Στή φυλακή! Με έμποδίζεις από το καθήκόν μου! Παλάνθρωπε! κτλ-νος!

Τους απέχωρισαν, αλλά ο στρατιώτης εξηκολούθησε φωνάζων επί πολύ.

— Τι ποτένοι, γουάρα, θ' σάς τσακίσω!

Ηρχισα να εξαντλούμαι και παρεμέρισα όπως κανίσω και αναπαυθώ όλίγον. Το αίμα αποξηρανόθεν εις τας χειράς μου, εκάλυπτεν αυτάς ως με χειρόκτιτα, και μοι ήτο αδύνατον να κάμψω τους δακτύλους, ούτως ώστε τα σιγαρέττα και τα σπύρα μοι εξέφευγον και έπιπτον κατά γής. Και όταν κατώρθωσα να ανάψω το σιγαρέττον μου, ο καπνός μοι εφάνη ως έχων νέαν και παράδοξον και άσυνήθη γεύσιν, όμοίαν τής οποίας ούδέποτε ήσθάνθην εις την ζώήν μου. Ακριβώς την στιγμήν εκείνην ο νοσοκόμος φοιτητής μετά του όποιου συνεταξείδευον, ήλθε πλησίον μου και μοι εφάνη, ότι τον είχον γνωρίσει πρό έτών, που όμως δεν ήδυνάμην να ενθυμηθώ. Το βράδισμα του ήτο σταθερόν και με παρετήρει ώσαν να εύρισκόμην μακράν και ύψηλότερον.

— Και κοιμούνται... είπε με τάνον ήρεμον.

Δύσκα με κατέλαβεν, ώσαν ή παρατήρησις να άπνηθύνετο προς έμέ.

— Λησμονείς ότι έπολέμησαν ως λέοντες επί δεκα ήμέρας.

— Και κοιμούνται... επανέλαβεν παρατηρών έμέ, με την αυτήν κενήν έκφρασιν, ώσαν να εύρισκόμην μακράν και ύψηλότερον.

Τότε εκύψε και σείων τον δάκτυλον, εξηκολούθησε με τον αυτόν ζήρόν και ήρεμον τρόπον.

— Θα σου είπω... θα σου είπω...

— Τι;

— Θα σου είπω... θα σου είπω...

Πές τους...

Και εισέτι παρατηρών έμέ με το αυτό αυστηρόν ύφος, εκίνησε τον δάκτυλον ήπαξ έτι, κατόπιν εζήγγαγε το ρεβόλβερ, έστήριξε τούτο επί του κροτάφου του και έπυροβόλησε. Και τούτο ούτε με εξεπλήξεν, ούτε με έτρόμαξε. Μετέφερον μόνον το σιγαρέττον μου από τής δεξιής εις την άριστεράν, έψαυσα με τους δακτύλους την πληγήν και επέστρεψα εις το τραίνον.

— Ο φοιτητής έκτυπήθη. Νομίζω να ζή ακόμη... είπα προς τον ιατρόν.

Ούτος έλαβε την κεφαλήν μεταξυ των χειρών αυτου και εγόγγυσε.

— Κατάρα!... Δεν ήγχομε μέρος. Να κτυπηθή... να αυτοκτονήση και αυτός ακόμη... Και σου διδώ τον λόγον τής τιμής μου—εφώνησε θυμωδώς και άπειλητικώς—το ίδιο θα κάμω και εγώ! Ναι!... Και σε παρακαλώ πολύ... Κάμε τόπο... Δεν ύπάρχει θέσις... Κάμε την αναφοράν σου αν θέλεις... Πράξτε, τι θέλεις ένκν-τίαν μου...

Και άπεμακρύνθη, φωνάζων εισέτι, ενώ εγώ έσπευδον εις άλλον έτοιμαζόμενον να αυτοκτονήση.

Ητο νοσοκόμος και αυτός και φοιτητής ώσπύτως, νομίζω. Ίστατο στηρίζων το μέτωπον επί του ζύλου τής άμάξης και οι ώμοί του έσειοντο από τους θρήνους του

— Στόπ! λέγω θέτων χειρά επί του βραχίονος αυτου. Ούτος όμως δεν έστράφη, ούδε άπήνητησεν, άλλ' εξηκολούθησε κλάιων. Και το όπισθεν τής κεφαλής του ήτο νεανικόν, ως το του άλλου φοιτητου, και έπίσης τρομακτικόν, και ή στάσις του ήτο παράδοξος, διότι τα τεταμμένα σκέλη του ήσαν ως ανθρώπου μεθυσμένου, και ό τραχηλός του ήτο κεκαλυμμένος από αίμα.

Φαίνεται να έθεσεν επί αυτου τας αίματωμένους χειράς του.

— Λοιπόν; λέγω προς τούτον άνυπομόνω.

Τότε άπεμακρύνθη από την άμαξαν και κύπτων ως γέρον, με την κεφαλήν κεκλιμένην, εισήλθεν εις τό σκότος, μακράν από ελους μας. Χωρίς να γνωρίζω διατί, ήκολούθησα τούτον και επί πολύ έθαδίζομεν μακράν τής άμαξοστοιχίας. Μοι φαίνεται ότι έκλαιε και μία αίθησις άλλους με κατέλαβε και μοι ήρχετο να κλάσω και εγώ.

— Στόπ! εφώνησα σπαματικών.

Έκείνος όμως εξηκολούθησε βράδίζων, κεκλιμένως, κινών τους πόδας μηχανικώς,

όμοιος προς γέροντα. Και ταχέως εξηρανήσθη έντός του έρυθρωτου ήμίφωτος, το όποιον όμως ούδέν εφώτιζε. Και έμεινα μόνος. Από το άριστερόν μέρος μία γραμμή σκοτεινών φώτων προήλθε... ήτο το τραίνον. Εύρισκόμην μόνος... μεταξυ νεκρών και έκπνεόντων. Πόσοι ακόμη ύπελείποντο; Τα έγγυς έμοϋ όλα ήσαν ήρεμα και νεκρά, πέραν όμως το πεδίον εκινείτο, ως ζωντανόν... ούτω μοι εφάνετο εν τή μοναξία μου. Οι στεναγμοί δεν ήλαττώθησαν ποσώς. Εξηπλούτο κατά μήκος και κατά πλάτος τής γής, ύψίφωνοι, απέλιπιδες, ως θρήνοι μικροϋ παιδιού, ή κλαυθμηρισμοί χιλιάδων έγκατακλειφθέντων κυναρίων, πεινώντων και τρεμόντων εκ του ψύχους. Ως όζειξ, άτελεύτητος, παγερά βελόνη διεπέρα τον έγκέφαλον και βραδέως μετετοπίζετο έμπρός και όπίσω... όπίσω και έμπρός...

(Μετάρρασις Ρουτλάνδου)

ΤΑ ΡΕΚΟΡ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Οι Διεθνείς Όλυμπιακοί Άθλώνες οι τελεσθέντες εν Άθήναις έδωσαν τα εξής ρεκόρ:

- Δρόμος 100 μέτρ. 11" 1)5.
- » 400 μέτρ. 53" 1)5.
- » 800 μέτρ. 2', 1" 1)5.
- » 1500 μέτρ. 4' 12".
- » 5 μιλ. 26' 11" 4)5.
- Μαραθών, 42 χιλιομ. 2 ώρας 51' 23" 3)5.
- Δρόμος 110 μ. μετ' έμποδίων 16" 1)5.
- » βάρη 1500 μέτρ. 7', 12" 3)5.
- » 3000 μ. 15', 18" 3)5.

Πήδημα άπλ. μετ' φορ' 7,20.
» άπλ. άνευ φορ' 3,20.

Τριπλοϋν 14,075 μέτρ.

Άλμα εις ύψος μετ' φορ' 1,77 μέτρ.

» ύψος άνευ φορ' 1,56 μέτρ.

Έπί κοντ' 3,50 μέτρ.

Διοκοβολία 35,17 μέτρ.

» έλευθέρω 41,16 μέτρ.

Σπαιροβολία 12,32 μέτρ.

Λιθοβολία 19,92 μέτρ.

Άκονισμός 53,90 μέτρ. (recor mondial 53,79).

Κολύμβημα 1600 μέτρ. 28', 28".

Δρόμος ποδηλάτων 20 χιλ. 29', 20" 84 χιλ. 2 ώρ., 41".

Τα ρεκόρ είνε κατώτερα ως επί το πλεόν των παγκοσμίων ρεκόρ mondial εκτός του άκονισμου και τής Έλληνικής δισκοβολίας, ή οποία πρώτην φοράν τίθεται εις ενεργείαν.

Έν τούτοις πρέπει να όμολογηθή ότι λαμβανόμενον υπ' όψιν δεδομένων τινών, ως τής καιρικής καταστάσεως, του εδάφους, των στροφών του στίβου, τα ρεκόρ είνε λαμπρότατα, άφου άλλως όλοι οι πρωταθληταί του κόσμου συνηγωνίζοντο.

Ο στίβος του Άθηνάικου Στάδιου έχει μήκος, ήτοι μεγάλην διάμετρον 200 γαρών, περιφέρειαν δε έλλειψοειδή 418 μέτρ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η μακροβιότης είνε σύνηθες φαινόμενον και εις τον ελληνικόν λαόν. Εις την αρχαιο-τητα πολλοί άναφέρονται υπεράντες τα 100 έτη. Μεταξυ δε των συγχρόνων δεν σπανίζει έπίσης ή μακροβιότης. Έν Σμύρνην άπέθανε πρό τινων έτών ο Γεώργιος Σταβαρίδης εν ηλικία 130 έτών έχων όλους τους οδόντας του, και εις κλην κατάστασιν τας φυσικάς και τας διανοητικάς δυνάμεις. Περὶ τὰ Τρίκαλα ζή ακόμη ο Μπαρμπά Τάκης Χορτζαζής άγων το 125ον έτος. Ζή και εν Άθήναις ο Άπόστολος Μαυρογένης, γέρον άρεστά θαλερός εν ηλικία, 115 έτών. Ύπήρξε στρατιωτικός ιατρός πρό 85 έτών. Έχει τον βαθμόν αντισυνταγματάρχου, ετιμήθη με τον Χρυσόν Σταυρόν και ζή με την σύνταξίν του. Ο πατήρ του άπέθανεν εν ηλικία 110 έτών. Ο Στυλιανός Ζερβός γεννηθείς τ' 1787 εις τα Δολιανά ζή ακόμη εν Άθήναις. Ητο ναυτικός, λύκος τής θαλάσσης αληθινός με άπειρα εις το στάδιόν του έπεισόδια. Εις τας Κελάμας εζή ακόμη πρό όλιγων έτών ή Φλώρος Λαγουδάκη άποθνήσκου εις ηλικία 120 έτών. Πολλοί άλλοι υπερεκτονούται άν-

φέρονται εις τας ελληνικάς επαρχίας. Το ρεκόρ όμως τής μακροβιότητος έχει μεταξυ όλων ο γέρον Βαρδέτης, κάτοικος μιας κομοπόλεως πλησίον του Βόλου όστις απέθανεν εις ηλικία 145 έτών.

ΛΛ

Κατά το τελευταίον ταξείδιον του διαδούχου τής Σουηδίας εις Δανίαν συνέβη το εξής:

Είχεν ύπάγει να επισκεφθή την στενήν αυτου συγγενήν πριγκίπισσαν Μωδ τήνφραν βασίλισσαν τής Νορβηγίας. Ο διάδοχος έζήτησε να ιδη τον μικρόν πριγκίπη Όλφ τον νέον μικρόν διάδοχον τής Νορβηγίας.

Κατά την στιγμήν εκείνην ο μικρός πριγκίψ έπαξε με μίαν μικράν σημαίαν τής Νορβηγίας με τα νέα χρώματα και αι όποιαί είχαν διαδοθή εις μέγαν βαθμόν έννεκα των τελευταίων γεγονότων. Οτε έζήτηθη υπό τής μητρος του εξήτησαν να του τήν άποσπάσωσι αλλά ο μικρός άνεκραξε «Τήν σημαίαν την σημαίαν μου», και επί τέλους ήναγκάσθησαν να τον οδηγήσωσι προς την μητέρα του κοάζοντα «Ζήτω ή τμηαία μου».

Το γεγονός τούτο διαδοθέν εις την Χριστιανίαν—έκαμε τον μικρόν πριγκίπη λίαν άγαπητόν, και ότι άπεβιδάσθη εκεί έδωρήθη εις αυτόν υπό του δημάρχου πλουσιωτάτη μεταξωτή σημαία.

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΑΣ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Λαφονταίνος ειχεν υιόν τον όποιον ένωρίτατα κατέλιπεν εις τας φροντίδας ενός ξένου, του κ. de Harlay, όστις ανέλαβε την ανατροφήν του ως και την διαχείρισιν τής μικράς του Περιουσίας. Συναντηθείς μίαν ήμέραν ο Λαφονταίνος εν τίνι οικία μετά του υιού του, τον όποιον δεν ειχεν ιδει από πολλού, δεν τον άνεγνώρισε.

Ευχαριστηθείς εκ τής μετ' αυτου συναναστροφής, ειπε, μετά την αναγόρησιν του, εις τους παρευτώτας ότι ο νέος ούτος έχει πολλήν καλαισθησίαν και πνεύμα.

— Ο νέος αυτός είνε υιός σας, τ' 9 ειπε κάποιος.

— Α! α! χάρω πολύ, επανέλαβεν ο καλός μας μυθογράφος.

*

Καθά γνωρίζομεν εξ Ιστορικών παραδειγμάτων, οδδέποτε παιδίον παρουσίασε την προωιμότητάν και αληθώς καταπληκτικήν ανάπτυξιν του Crétien Heinatken (Χριστιανου Χαϊνάτκεν) γεννηθέντος εν Δυμλέκη τ' 1721 και άποθανόντος τ' 1725. Το διάσημον τούτο παιδίον υπήρξε θαύμα τής φύσεως, καθ' όλην την τής λέξεως σημασίαν.

Δεκάμηρον μόλις, ώμίλει ενός έτους γενόμενον εγνώριζε τα κυριώτερα γεγονότα τής Πεντατεύχου, δεκατριών μηνών έμαθε την ιστορίαν τής Παλαιάς Διαθήκης, και δεκαεπτάωρον την τής Νέας. Δύο και ήμίσεος έτών αληθώς ευστόχος εις τας κυριώτερας ερωτήσεις εκ τής Γεωγραφίας και τής Ιστορίας των αρχαίων και νεωτέρων χρόνων. Όλίγον τι βραδυτέρον, εκτός τής γεωμανικής, τής μητρικής του γλώσσης, κατόρθωσε να όμιλή την λατινικήν και γαλλικήν μετ' άκριτης ευχερείας. Πρίν η εισέλθη εις το 4ον έτος τής ηλικίας του εγνώριζε τας γενεαλογίας των κυριωτέρων βασιλικών οικων τής Εβρώπης.

Αυστηρός όμως το υπό διανοητικήν έποψιν μεγαλοούρημα τούτο τής φύσεως μόλις ήλθεν εις τον κόσμον και παρήλθεν.

Ητο κατά το σόμα καχεκτικόν και άνάπηρον. Δεν ήνειχετο άλλην τροφήν εκτός του γάλακτος τής τροφοϋ του. Το άπεγαλάκτισαν όλιγους μήνας πρό του θανάτου του, έπισυμβάντος έννεκα υποτροπιάσεως διαφόρων όρ' ών κατετρόχητο νόσων.

Αυσκόλια θα έπίστευέ τις παρομοίαν προωιμότητα εάν δεν έπιβεβαιούτο αυτη υπό των μάλλον αξιοπιστών εκ των συγχρόνων του άνδρών, ούτινες υπήρξαν αυτόπται και αυτήκοοι του θαύματος μαρτυρες.

*

Σίξτος ο Ε' έπροτίμα την Παρασκευήν πάσης άλλης ήμέρας τής εβδομάδος, διότι εν πρώτοις ήτο ή ήμέρα τής γεννήσεώς του, έπίσης δε διότι ήτο ή ήμέρα τής αναδείξεώς του εις καρδινάιον, τής αναγορευσεώς του εις Πάπαν, και τέλος ή τής στέψεώς του.

Φραγκίσκος ο Αος διεβεβαίωτο ότι πάν ό,τι

έργον ανέλαμβανε την Παρασκευήν έπιτύχον εις την έντέλειαν.

Έρρικός ο Αος ήγάπα και' έξοχήν την ήμέραν ταύτην, διότι ήτο Παρασκευή στε είδε το πρώτον την ώραίαν μαρκασίαν δε Βερνείλ, ήτις τ' 9 ένέντευσε τον διακαέστερον έρωτα μετά την Γαβριέλλαν d' Estrées.

*

Ο διαβολικός Πιρόν έλαβε μίαν ήμέραν την ακόλουθον επιστολήν μιās φιλολογούσης μαρκασίας!

«Κύριε, παρακαλέσθε να έλθειτε να κόψητε άπόψε εν τ' 9 μεγάρω μου μεταξυ τής 8ης και 9ης».

Ο καυστικότητατος Πιρόν συλλαμβάνει παρευθής το διαβολικό σχέδιον να συμμορφωθή κατά γράμμα προς την πρόσκλησιν. Καθ' όλον το διάστημα του δείπνου ενησολήθη διαμελίζων τα κρέατα, χωρίς να άνοιξη το στόμα ούτε διά να φάγη ούτε διά να όμιλήση.

— Κύριε, τ' 9 λέγει ή μαρκασία εν τ' 9 μέσω του δείπνου, μα δεν πεινάτε;

— Πώς όχι! κυρία μου.

— Τότε διατί δε τρώγετε;

— Διότι δεν είμαι εκ των προσκεκλημένων.

— Μα πώς, δεν έλάβατε το προσκλητήριόν μου;

— Συγγνώμη, ιδού το!

— Τότε λοιπόν;

— Τότε λοιπόν, παρεδέχθη την πρόσκλησιν δι' ής με υπερχρεούτε να κόπτω άπλως, κι' εγώ κατά συνέπειαν κόπτω!

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

Σοφοί τινες Έλληνες και Ίνδοι συνεζήτουν περί του ποία ή μάλλον όκληρά θεός του ανθρώπου. Ο Έλλην έλεγεν ότι ήτο το γήρα συνοδευόμενον μεν την πτωχείαν. Ο Ίνδος, ότι ήτο ή κατάρτισις του πνεύματος μετά σκληρών πόνων του σώματος. Ο Βουζούργος-Μιχέρ σοφός Πέρσης ευρισκόμενος παρών άπήνησεν ότι: Ο δυστυχέστερος άνθρωπος είναι, ο φθάσας εις το τέρας τής ζωής του, χωρίς να εξήσκησε καμίαν άρετήν.

ΛΛ

Θέλεις να βαδίξης πάντοτε ασφαλώς και ένδόξως καθ' όλας τας περιστάσεις του βίου σου καλώς ή κακάς; Ένήργει με άφέλειαν, με ευθύτητα και με ειλικρίνειαν.

ΛΛ

Διά να διορθώσης ανθρώπους δέον πρώτον να διορθώσης τον έαυτόν σου.

ΛΛ

Το λογικόν είναι κάτοπτρον δοθέν από τον Θεόν και αν κάποτε άμαρνούται πρέπει να καθαρίζεται.

ΛΛ

Μη λέγωμεν τας σκέψεις μας όταν δεν θέλομεν να γίνωσι γνωσταί και μη πράττωμεν ό,τι δεν επιθυμούμεν να μάθωσι τί σκεπτόμεθα να ενεργήσωμεν.

ΛΛ

Τα παράπονα χρησιμεύουσι μεταξυ εργασιών, σπανίως δε μεταξυ φίλων.

ΛΛ

Μη φροντίζεις διά το πηδάλιον πλοίου του όποιου δεν είσαι κυβερνήτης.

ΛΛ

Το ένδυμα είναι διά την χρήσιν και όχι διά την επίδειξιν.

ΛΛ

Πρώτον ή άρετή και έπειτα ή ύγεια ή δόξα κ' έπειτα ο πλοΐτος.

ΛΛ

Όταν ή πολυτέλεια κυριεύση εν τινι πόλει, οι ευφρείς ουδεμίαν άξίαν έχων πλέον.

ΛΛ

Μην όμιλης περί του έαυτου σου ούτε επί καλ' 9, διότι δεν θα σοι πιστεύουσι, ούτε επί κακ' 9, διότι πιστεύουν ήδη περισσότερα από όσα θα είπης.

Γ. δε Λαδτικ

ΑΣΥΡΜΑΤΟΝ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Είς Ιάπων ειχεν εσχάτως έπινοήσει και εφεύρε ασύρματον τηλεφώνον. Ούτος είνε ο ναυτικός μηχανικός Κομουόρα. Τινές εθεώρησαν τούτο αδύνατον: διότι ή ανακάλυψις αυτη θα ήτο μία των μεγίστων των αιώνων, έπειδή δι' αυτης θα έλύετο το ζήτημα

της ευκόλου επικοινωνίας των ανθρώπινων πνευμάτων των εις διαφόρους αποστάσεις ευρισκόμενων, απλώς δια της φωνής.

Η εφευρέσις αυτή στηρίζεται εις τὰς άλλας του Μαρκιόνη εφευρέσεις του άνευ σύρματος τηλεγράφου· άλλ' εις τον Ιάπωνα Κουμουρα επιφυλάσσει, αν ή εϊδησις επιβεβαιωθή, ή λύσις σπουδαιότερου ζητήματος της επικοινωνίας των ανθρώπων, των μακρῶν απ' άλλήλων ευρισκόμενων, δια της όμιλίας, ως ει ευρίσκοντο απέναντι άλλήλων και διελέγοντο.

Και εν Αυστρία είχαν γίνη τοιαύτα πειράματα πέρυσιν, άλλ' είχαν αποτύχη. Ο εν Βιέννη καθηγητής Λάγκ, ο εν Βρυξών Τσίγλερ, ο Μαρσιόρα εν εν τῇ Ρώμῃ είχαν μελετήσει το ζήτημα και είχαν πειραματισθῆ. Αλλ' ο Κουμουρα επιτυχάνει τώρα να μεταφέρει την ζώνην εις τὰς σφαίρας των άρχαϊκῶν μύθων και των μαγικῶν νυκτῶν. Και το άσυρμα τηλεφώνου ίσως εν βῆμα απέχει από του να μᾶς μεταφέρει εις την έλκυστικὴν ὄψιν των μακρῶν αντικειμένων· να βλέπωμεν δηλ. με γυμνὸν ὀφθαλμὸν πλησιέστατα τὰ μακρότατα κείμενα αντικείμενα.

Τοιαῦτα ανακαλύψεις θα είχαν και άνοπολόγηστα αποτελέσματα επί της τέχνης των πολέμων κατά γῆν και θάλασσαν, και πιθανώτατα θα έκρηρύσσεται τότε ή παῦσις των πολέμων, διότι οὔτοι θα ήσαν πλέον περιττοί, αφού θα ήσαν άνευ αποτελέσματος. Πῶς ήτο δυνατόν να πολεμῶσι δύο στρατοί ποδός άλλήλους, όταν ο εις θα έγνωριζε πάσας τὰς λεπτομερείας, και θα ήκουε και θα έβλεπε πᾶσαν κίνησιν του έχθρικοῦ έτέρου; Το ζήτημα το ειρηνικὸν της Χάγης, των φιλερινικῶν Συνεδρίων, θα έλυτο αυτοουσίως και αυτοδικίως.

Εάν δε προστεθῆ και ή λύσις του άλλου ζητήματος της εφευρέσεως του πηδαλιου εν τῷ αέρι, τότε δλον το πρόσπονητης γῆς θα μετεβάλλετο, εν ειρήνη και εν πολέμῳ!

ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Περὶ της καταγωγῆς του ανθρώπινου γένους ο εν Βασιλείᾳ της Γερμανίας άνατόμος Κόλμαν έκαμεν εσχάτως ενδιαφερούσας υποθέσεις. Πρό τινων ετών ανεκάλυψεν ο Δουμπουά εν Ιάβη ὄστᾶ πιθήκων ίδίως του κρανίου και των μηρῶν, τὰ ὅποια ήσαν ὁμοιότατα, συγγενέστατα πρᾶ, τὰ ανθρώπινα ὄστᾶ. Εἰς τὰ ζῶα ταῦτα, των ὁποίων τὸ ὀρθοπεριπατητικὸν συνήγετο εκ της κατασκευῆς του σκελετοῦ των, ήθελήσεν ο Σβήλμπε να διείδῃ τοὺς προγόνους του ανθρώπινου γένους. Προῦχώρησε μάλιστα εις την θεωρίαν του ὡστε να αποδώσῃ και αὐτὰ εις τὸν έναρθρον λόγον και εἶπεν ότι ήσαν εν είδος κατωτάτων ανθρώπων οί ὅποιοι διῆγον βίον επί των δένδρων. Αρθρωποειδεις πιθήκοι ή ὁμοίανθρωποι ὠνομάσθησαν τὰ νέα ταῦτα ανακαλυφθέντα ὄντα, τὰ ὅποια είχαν συγγενῆ τοὺς Σιμπατσῆ, Γυβῶν και Γορρίλα· την θεωρίαν ταύτην άντικρούει ο Κόλμαν. Κατ' αὐτὸν αὐτὸν οί πρόγονοι του ανθρώπου δεν πρέπει να ζητηθῶσιν εις τοὺς ὀρθοπεριπατητικούς και έχοντας πεπλατυσμένον και σπρωγγύλον κρανίον αρθρωποειδεις πιθήκους, άλλὰ εις τὰς ζωολογικὰς τάξεις μικροτέρων πιθήκων, αἱτινες παρουσιάζουσι κυρτὸν κρανίον. Εἰς προϊστορικὰς εποχὰς εκ της γενεᾶς ταύτης άνεπτύχθη μία γενεὰ πυγμαίων ανθρώπων.

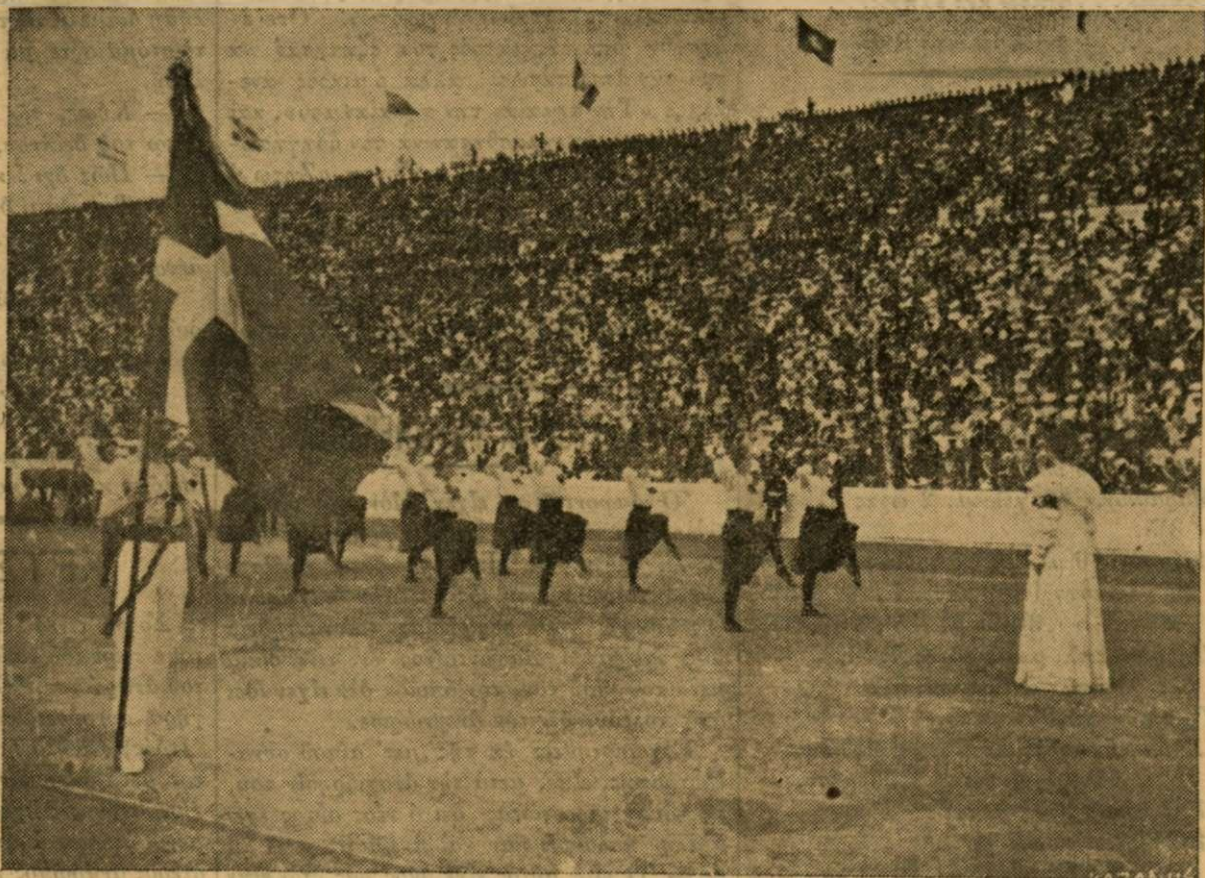
Ο σχηματισμὸς δε ανθρώπινου μεγαλύτερων σωμάτων συνετελέσθη βραδύτερον εις ιστορικὴν εποχὴν. Με την γνώμην ταύ-

την συμφωνοῦσι και πολλὰ μυθολογικὰ παραδόσεις περὶ της γενέσεως του ανθρώπου και άρχαιολογικὰ ανακαλύψεις εκ προϊστορικῶν χρόνων.

Κ. Ε. Φ. Καπετανάκην, Ἀλεξάνδρειαν (Αἴγυπτον). Ἡ ἐπιστολή σας ἐλήφθη και ἐδόθη εις τὸ λογιστήριον του Α.Ο.Δ.Ο. Εὐχαριστοῦμεν.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Σουηδικαὶ άσκήσεις των Δανιδῶν ἀθλητῶν εν τῷ Σταδίῳ.

(Ἀριστεροθεν της εἰκόνης παρίσταται ὁ σημαιοφόρος των, δεξιόθεν ἡ Διευθύντρια κυρία Πίτερσον).

Κ. Ἀντ. Μπουχίαν, Νέον Φάλκρον. Θα δημοσιευθῶν εις τὸ προσεγές. Τὰ ποιήματά σας καλὰ, άλλὰ ὄχι ἀκόμη δια δημοσίευμα. Χωλαίνουιν ὀλίγον κατὰ τοὺς στίχους. Να καταγίνεσθε, να καταγίνεσθε και θα γράψητε πολὺ ὡραία ἔμμετρα μίαν ἡμέραν. Να προσέγητε ὅμως να μη παρασύρεσθε από ποιήματα άλλων ποιητῶν, ὡς του Παράγου π. γ. και του Παλαμᾶ. Ὅπως ἐπάθατε στα σταλέντα. Να κυνηγᾶτε την πρωτοτυπίαν και να εἶσθε βέβαιοι, ότι περισσότερον θα κερδίσετε από αὐτήν.

Ἀλκυῶνα, Καλάμας. Ἐλήφθη ἡ κρίσις και ἡ δημοσίευσις του αποτελέσματος αὐτῆς λίαν προσεγῶς.

Κ. Θεόδ. Χατζῆ-Μιχαήλιν, Ρεσιδιάνην Ἀγυιᾶς. Ἐπίσης και τὸ ἰδικὸ σας, άλλὰ τρομακτικῶς μεγάλο.

κ. Γ. Καλογεράν. Ἐλήφθη ὁ Ἐπιτάφιος. Θα τὸ ἴδωμεν. Πρέπει να εἶναι ἐξόχως καλὸ δια να δημοσιευθῆ διότι ὁ καιρὸς του ἐπερασεν πλέον. Δαϊκλῆν, Μασονίαν. Ἐλήφθη και τὸ ἰδικὸ σας ποίημα πρὸς τοὺς Ἑλληνας Ὀλυμπιονίκας. Τὴν κρίσιν θα κάμη ὁ Κουκουβίνος, πρὸς ἂν θ' ἀποσταλοῦν.

κ. Ε. Ν. Νάλδον, Ἐνταῦθα. Θα δημοσιευθῶν.

κ. Σπύρον Γ. Ταδιόπουλον ἱατρὸν, Ἀλῆ Τσελεσιῆ. Δεν μπορούμε να ἔνοσησῶμε τί συμβαίνει! Ἡμεῖς θα σᾶς τὸ στείλωμε και πάλιν και ὁ Θεὸς βοηθῆς.

Διαβολάκι, Τρικκαλα Θεσσαλίας. Ἐλήφθησαν τὰ λαϊκὰ και θα δημοσιευθῶν. Ἐγελάσαμε με αὐτὸ πὸν μᾶς γράφετε ότι ἐπάθατε και πρὸ πάντων με την σκηνὴν του μαγειροῦ.

κ. Δ. Κ. Ζελεχοβίτην, Γαργαλιάνους. Ἐλήφθη ὁ «Μεταναστής». Ἀπὸ μίαν ματιάν πὸν ἐρριζάμε μᾶς ἐφάνηκε γιὰ καλὸ. Πιστεύομε να ἐγκριθῆ και δημοσιευθῆ.

κ. Πάρεδρον, Ναύπακτον. Τὰ φυλλάδια θα σᾶς σταλοῦν.

Ζ. Κρούπ. Θῆβας. Ἀπάντησιν πρὸς Κουκουβίνον δεν ἐλάβομεν. Τὰ ἄλλα θα δημοσιευθῶν. Οἱ ἄγῶνες ἄγῶνες και τὸ σπῆτι σπῆτι. Τὴν μονομασίαν του περὶ οὗ πρόκειται κυρίῳ γνωρίζετε και κατὰ συνέπειαν ἐπρεπε να φαντασθῆτε ότι θα ἔκαμεν τὰ ἀδύνατα δυνατὰ δια να πεταχθῆ εις την πατρίδα του και ἀπολαύσῃ κνίσσαν ψηνομένου Πασγαλιτικου ἀρνιοῦ.

Κύριε Συντάκτα, «Πρὸ δύο μηνῶν ἤμην εις Αἴγυπτον. Εἰς την Μανσοῦραν της Αἴγυπτου, ὅπου διέμεινα 7 μῆνας ἀκριβῶς, ὑπάρχει ἑλληρικὸν βιβλιοπωλεῖον διευθυνομενον ὑπὸ του Ζαχαρία Βλαυτῆ. Εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον αὐτὸ εὑρον σισιὰν πλήρη του Β' έτους του θαυμασίῳ περιοδικῷ σας Α.Ο.Δ.Ο.

Προσέτι και σῦλλα της «Ἀκροπόλεως». Τοιαῦτην κυκλοφοσίαν και διάδοσιν περιοδικῷ δεν παρετήρησα ποτέ. οὐδὲ ἐπίστευον, ότι περιοδικὸν εν Ἀθήναις ἐκδιδόμενον ἠδύνατο να εἰσγώσῃ εις την Αἴγυπτον, ὅπου μῦρια ἐμπόδια ἀπαντῶνται· ἕνεκα πολλῶν και διαφόρων λόγων. Τοῦτο δε ἀποδεικνύει τί εἶνε τὸ περιοδικὸν και ἡ εφημερίς σας και πόσῃ ἐθνικῇ ἀποστολῇ ἔχουν.

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο.

Ο Νυκτοκόραξ ἐπειδὴ τὸ ψευδὸνυμὸ του δεν γυπῆσε καλὰ στ' αὐτὰ του Κουκουβίνου τὸ ἀπεκλύεται και μένει με τὸ ἄληθές του ὄνομα τὸ ὅποιον εἶνε Γ. Μασσοῦρας.

Ὡς τοιοῦτος λοιπὸν λυεῖ μόνος του τὸ πρόβλημα τὸ ὅποιον ἐπόστεινε, ἀφοῦ κανεῖς άλλος

τροῦ» πρόβλημα του Νυκτοκόρακος και ἐκφράζει και αὐτὸς τὰς αὐτὰς ἀπορίας δια τὸ πρόβλημα του «ἐλαίου» του κ. Λαγουμιτζῆ και δε και τὰς ἐξῆς ἐρωτήσεις του Ἀργολικοῦ Ζεφύρου 4ην ἀπογῆ (ἀπό-γῆ) 8ην Ἰόνιον (Ἰον-Ἰον.)

Ο κ. Ζήτας Κρούπ προτείνει εις τοὺς ἀναγνώστας του Α.Ο.Δ.Ο. τὰς ἐξῆς ἐρωτήσεις:

- 1) Ποῖα μεγαλοῦπολις σᾶς ἐρωτᾶ ἐάν θέλετε και ἄλλο ἐνοικιον;
- 2) Ποῖος φανὸς δεν. ἤναψε ποτέ, καιτοι ὑπάρχουσιν ἄφθονα πρὸς τοῦτο μέσα;
- 3) Ποῖα πόλις της Θεσσαλίας ευρίσκειται εις ὅλας τὰς άλλας πόλεις του κόσμου μὴδ' αὐτῆς της ίδίας ἐξαιρουμένης;
- 4) Ποῖα πρωτεύουσα κράτους ὑπάρχει εις τοὺς...ἐφέθους;
- 5) Ποῖον ἀκρωτήριον εἶνε...βουλευτής;
- 6) Ποῖα νῆσος δεν ἔχει...θάλασσαν;
- 7) Ποῖα νῆσος περιμένει...ἀπάντησιν μὴ πληρωμένην;
- 8) Ποῖαν πόλιν μεεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι ὡς...ὄχυρωματικὸν μέσον;
- 9) Ποῦ ἀναμιγνύεται ὠφέλιμος τὸ ξεῖδι με τὸ...γάλα.
- 10) Ποῖαν συνοικίαν των Ἀθηνῶν βλέπομεν εις τοὺς δρόμους;
- 11) Με ποῖαν πόλιν ἔχουσι περισσότεραν σχέσιν...οἱ παῖδες και παῖδουσι μετ' αὐτῆς;
- 12) Ποῖαν νῆσον βλέπομεν στὰ ὀπίθια μας;
- 13) Ποῖαν πόλιν...φοροῦμεν;
- 14) Ποῖος ποταμὸς σοῦ λέγει ότι δικαιῶσαι να λάβης ἀπάντησιν καθόσον ἠρώτησας καλῶς;
- 15) Πότε οἱ Γάλλοι ἐνθυμοῦνται την πατρίδα μας;
- 16) Εἰς ποῖαν νῆσον ἀναγκαστικῶς θὰ μεταβῆς αν θελήσῃς να φᾶς;
- 17) Ποῖα πόλις σοῖ λέγει ότι ἔχει τὰς ἀρίστας οἰκοδομὰς ἐνῶ πραγματικῶς ἔχει τὰς χειροτέρας;
- 18) Ποῖα θεὰ των ἀρχαίων ἀναγραμματιζομένη δεν μεταβάλλεται;
- 19) Ποῖον ποτάμι δεν ἔτρεξε ποτέ νερὸ;
- 20) Ποῖα λήμνη σοῦ δεικνύει τοὺς λύκους;

Ο Ζήτας Κρούπ παρακαλεῖ τοὺς ἀποστεινόντας ἐρωτήσεις να μη ἐκλέγῳσιν αὐτὰς, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὰ γειτονικὰ χωρία, διότι αὐτὸς ὡς Ρουμελιώτης πὸν εἶνε δεν εἶνε δυνατόν να γνωρίζῃ εις ποῖον χωριῶν της Πελοποννήσου δεν πέπει να ὑπόγῳσιν ὄντινες και τὰ παρόμοια ἄλλα να ευρίσκον ὀνόματα γνωστὰ εις ὅλους. Ἄλλως ἄς του ἀπαντήσωσιν, και αὐτοῖς εις τὰς ἐξῆς ἐρωτήσεις του: α) Ποῖα κομῆσις της Ρουμελίας γρειζεται εις την ἐκκλησίαν τὰς ἡμέρας του Πάσχα. β) Ποῖα καλὰ κρέατα δεν τρώγονται και γ) Ποῖα κομῆσις δεικνύει την κατάστασιν της Ἑλλάδος;

Ο Ἀγγερινὸς ἐρωτᾶ τοὺς φίλους ἀναγνώστας του Α.Ο.Δ.Ο. και πρὸ πάντων ἔκεινον τὸν εκ Κερκυρας κ. Παπαγιωτάπουλον, τὸν μέγαν ὡραῖον (διότι κατὰ την γνώμην του εις ἄνθρωπος ἔφαγε 27 ὄκ!!) να του ἀπαντήσῃ δια του Α.Ο.Δ.Ο. ἐπὶ των ἐξῆς ἀπλῶν ἐρωτήσεων του:

- 1) Ποῖα χώρα εἶνε σύνθετος από ἂν διδυσύλλαβον οὐσιαστικὸν σημαῖον ἀκουσίως;
- 2) Ποῖον τρικατάληκτον ἐπιθέτον, ποῖα πόλις της Πελοποννήσου, και ποῖον πτηνὸν της Ἀσίας, ἔχον μέγεθος με τὸ του ἰνδιάνου (γάλλου), γεῦσιν ὡς του φασιανοῦ, φωνὴν δε ὡς τινὸν του τῶς ἔχουσι τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς ὄνομα ἀνεξαρτήτως του τόνου;
- 3) Τις ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος Ἑλληνας και τίνος μαθητῆς ὑπῆρξεν ἔκεινος, οὔτινος τὸ ὄνομα εἶνε σύνθετος από ἂν ὠραῖον ὑπερθετικὸν ἐπιθέτου και τὸ ὄνομα ἑνὸς οικιακου ζῳου;
- 4) Τίνα και ποῦ της Εὐρώπης ὑπάρχουσι τὰ λουτρά ἔκεινα των ὁποίων τὸ ὄνομα εἶνε τὸ αὐτὸ με ἕνα εὐρωπαϊκὸν χορὸν;

Εἰς τοὺς λύοντας ἐπιτυχῶς και τὰς 4 ἐρωτήσεις του θα στείλῃ δια του Α.Ο.Δ.Ο. δέκα ὠραία καρτ-ποστᾶλ, και μικρὰν φωτογραφίαν του ὡς ἀνάντησιν.

Ο κ. Σ. Νάτσης ἐρωτᾶ τοὺς ἀναγνώστας του Α.Ο.Δ.Ο. διατί τὸ παρὰ τὸ Λαύριον χωρίον Θεορικὸ ἢ Θεορικὸ ὠνομάσθη οὕτω και ποῖα παρῶσις ὑπάρχει δι' αὐτὸ; Συγγράμει δε τὸν Φῶτον Γιοφύλλην δια την θαυμασίαν αὐτοῦ εἰκόνα «Τὸ κάστρο τ' Ὀδυσσεᾶ».

ΜΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ 4/17 ΙΟΥΝΙΟΥ 1906

Κέρδη δραχμῶν 100,000, 25,000, 10,000 κλπ.
Ἐν ὄλῳ 1000 κέρδη 225,000 δραχμῶν

ΕΚΑΣΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ